

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 27 / III Legislatura / Tercer període

Dijous, 13 d'abril de 1989

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 26

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i cinc minuts.

Moció subsegüent a la interpe·llació al Consell Executiu sobre l'Agressió al Medi feta per un Organisme o una Institució dependent d'una Administració no catalana (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Casanovas (ERC) (p. 1259).

Esmena del G. Mixt (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Latorre (M) (p. 1259).

Posició dels grups no esmenants : I. Sr. Curto (P) (p. 1260), I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1260), I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 1260), i I. Sr. Coll i Bertran (CiU) (p. 1261).

Posició del grup presentant : I. Sr. Casanovas (ERC) (p. 1262).

Votació : *aprovada per unanimitat* (p. 1262).

Presa en consideració de la Proposició de Llei de Sanitat de Catalunya (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Font (S) (p. 1262).

Posició dels grups : I. Sr. Colomines (CiU) (p. 1265), I. Sr. Latorre (M) (p. 1268), I. Sr. Colom (ERC) (p. 1268), I. Sr. Bauzá (P) (p. 1269), i I. Sr. Saura (IC) (p. 1269).

Votació : *rebutjada per 44 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 1270).

Designació dels diputats que han de defensar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei Orgànica de Modificació de l'Article 487 del Codi Penal (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

I. Sr. Subirà (CiU) *intervé per fer la proposta del nombre de diputats* (p. 1270).

Votació de la proposta del nombre de diputats : *aprovada per 107 vots a favor, cap en contra i cap abstenció* (p. 1270).

Votació : són elegits les Diputades I. Sra. Servitje (CiU) i I. Sra. De Madre (S) i el Diputat I. Sr. Nualart (IC) (p. 1270).

Proposició no de Llei per la qual es crea una Comissió d'Estudi per a redefinir els Límits de les Zones de Protecció i d'Influència del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Ganyet (S) (p. 1270).

Esmena del G. Mixt (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Latorre (M) (p. 1272).

Posició dels grups no esmenants : I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 1272), I. Sr. Curto (P) (p. 1273), I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1273) i I. Sr. Bada (CiU) (p. 1274).

Posició del grup presentant : I. Sr. Ganyet (S) (p. 1275).

Votació : rebutjada per 36 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions (p. 1276).

Proposició no de Llei per la qual es crea una Comissió d'Investigació sobre la Política de Contractació de l'Administració de la Generalitat (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Clofent (S) (p. 1276).

Posició dels grups : I. Sr. Latorre (M) (p. 1277), I. Sr. Sabanza (ERC) (p. 1277), I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 1278), I. Sr. Gimeno (IC) (p. 1278), i I. Sr. Pla (CiU) (p. 1278).

Votació : rebutjada per 32 vots a favor, 60 en contra i 1 abstenció (p. 1279).

Proposta de Resolució per la qual es crea la Comissió de Seguiment del Problema de les Drogodependències (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Latorre (M) (p. 1280).

Posició dels grups : I. Sr. Colom (ERC) (p. 1280), I. Sr. Curto (P) (p. 1281), I. Sr. Sánchez Ramos (IC) (p. 1282), I. Sr. Soto (S) (p. 1282) i I. Sr. Renau (CiU) (p. 1284).

L'I. Sr. Curto (P) i el M. H. Sr. President intervenen per a una qüestió d'ordre (p. 1284).

Votació : rebutjada per 38 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 1284).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dos minuts.

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i cinc minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el Lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Sanitat i Seguretat Social i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

**Moció subsegüent a la interpellació
al Consell Executiu sobre l'Agressió al Medi
feta per un Organisme o una Institució
dependent d'una Administració no Catalana**

Entrem en el dotzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Agressió al Medi feta per un Organisme o una Institució dependent d'una Administració no Catalana, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Marçal Casanovas, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. Bon dia, senyories.

Aquesta Moció que ara poso a la consideració de tots vostès és, com ja saben, conseqüència d'una interpellació que vaig adreçar al Govern en l'última sessió plenària. En resposta a la meua pregunta d'aquella interpellació —què pensava fer el Govern en exercici de les competències que la Generalitat té en matèria de defensa i preservació del medi, sobretot quan un organisme dependent d'una administració de fora de Catalunya vol efectuar unes obres sense complir els requisits establerts, requisits establerts no tan sols per la legislació catalana, sinó per la mateixa Administració de l'Estat, tals com, per exemple, no presentar conjuntament amb el projecte l'estudi d'avaluació d'impacte ambiental, estudi que preceptivament ha de complir uns requisits legals mínims— en la intervenció de resposta a la meua pregunta, l'Honorable Conseller ens definí detalladament en què consistia aquest estudi —permetin-me que el citi textualment. El senyor Conseller deia : «Conceptualment, hom entén per avaluació d'impacte ambiental el conjunt d'estudis i sistemes tècnics que permeten estimar els efectes sobre el medi de l'execució d'un determinat projecte, obra o activitat. Els estudis corresponents han d'incloure, almenys, l'estimació dels efectes sobre la població humana, sobre les aigües, sobre l'aire, sobre el clima, sobre la gea, sobre els sòls, sobre la flora, sobre la vegetació, la fauna, els ecosistemes que conformen i el paisatge. També ha de contenir l'estimació de les incidències del projecte sobre el patrimoni cultural o sobre les relacions socials, entre altres.» Com veuen, «almenys» tot això —o sigui que és un projecte d'una certa entitat. Més avall ens aclariria que aquest estudi —cal no oblidar-ho— és fill d'una normativa comunitària d'obligat compliment, és, òbviament, obligatori a casa nostra, en una sèrie de projectes d'obres —que es detallen, també, quins són—, entre els quals figuren les autopistes i les autovies.

Doncs, bé, reprenent l'exemple que ja donava en la meua interpellació, resulta que el projecte de desviació de la carretera N-II, realitzat pel Ministeri d'Obres Públiques, per tal de sostreure-la del nucli urbà de Girona, inicialment es veu que

se n'havien oblidat, d'aquest projecte; no s'hi adjuntava cap estudi d'impacte de caràcter obligatori, oblit que era agreujat perquè, precisament, el projecte de desviament d'aquesta carretera afecta de ple la vall de Sant Daniel, paratge protegit per un decret de l'Alcaldia de Girona.

Permetin-me que els recordi, senyories, que, a instància d'una sèrie d'entitats cíviques ciutadanes, agrupades en una comissió de defensa de la dita vall, i fins i tot a instància del mateix Ajuntament gironí, el MOPU encarregà a un particular un projecte que pretenia suplir aquest estudi preceptiu, però que de cap manera, al nostre entendre, pot pretendre ser l'estudi preceptiu que la legislació demana, no solament per manca d'una sèrie de requisits de què ara els he parlat, sinó també per una qüestió de credibilitat, ja que mai no es podria donar credibilitat oficial a un estudi encarregat a un senyor particular, sense més.

Segons la premsa, el poc prestigi que es podia donar, que emanava d'aquest escrit, fou tal que el mateix Ajuntament gironí, que precisament estava esperant aquest projecte per poder-se pronunciar sobre la viabilitat de la variant, el cregué insuficient i, pel seu compte, encarregà un altre estudi al Col·legi Universitari de Girona, que ara és en curs d'execució, i que esperem que, una vegada acabat, ens mereixi la credibilitat, si més no, pel fet d'haver estat elaborat per un organisme oficial de prestigi reconegut.

És per evitar aquest tipus d'errors i de males interpretacions, i vist que l'Estatut de Catalunya ens dóna competència plena..., competència per vetllar per la protecció del medi a Catalunya, que presentem aquesta Moció, que espero sincerament que mereixerà l'aprovació de tots vostès, ja que, en essència, el que s'hi demana és només que el Govern vetlli perquè es compleixi la llei —en matèria, en aquest cas, de protecció del medi— en tots aquells casos on per una o altra raó això no es fes —el compliment de la llei.

Acabaré recordant-los el text **exacte del que els demano** posar a votació : «El Parlament insta el Govern que, en exercici de les seves competències en matèria de protecció del medi, prengui les mesures oportunes perquè qualsevol projecte d'obra pública realitzat per organismes públics, dependents o no de l'Administració catalana, compleixi, dins el territori català, tots els requisits legals, i molt especialment la directiva comunitària desenvolupada pel Decret 1302 de l'any 1986».

Moltes gràcies, senyories; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Casanovas. Ha presentat esmenes el Grup Mixt; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, hem presentat, els diputats del CDS, una esmena de modificació al text de la Moció que ens proposa el Grup d'Esquerra Republicana, text de la Moció que compartim plenament, i que únicament pretenem concretar a la pràctica. Efectivament, l'article primer del Reial Decret Legislatiu 1302/1986, del 28 de juny, d'avaluació d'impacte ambiental, que desenvolupa la Directiva 85/377 de la Comunitat Econòmica Europea, del 25 de juny del 85, de valoració d'impacte ambiental, estableix l'obligatorietat de realització d'una avaluació d'impacte ambiental per a la realització d'obres i instal·lacions que estiguin compreses en qualsevol dels dotze grups que figuren a l'annex de l'esmentat Reial Decret, entre

les quals —com ha dit l'Il·lustre Diputat senyor Marçal Casanovas— està la construcció d'autopistes, autovies, línies de ferrocarril, esports comercials, les instal·lacions d'eliminació de residus tòxics i les grans preses, entre d'altres. L'article tercer del mateix Decret determina la necessitat que l'estudi d'impacte ambiental sigui sotmès al tràmit d'informació pública —òbviament, per part de l'Administració actuant, sigui la que sigui—; l'article quart determina l'obligatorietat que, amb caràcter previ a l'autorització administrativa que calgui, l'Administració actual remetrà l'expedient «obligatòriament» a l'òrgan ambiental; l'article cinquè considera com a òrgan ambiental aquell que hagi d'exercir les funcions a l'Administració pública on estigui radicada la competència substantiva per a la realització o autorització del projecte —és clar: és indiscutible que, en el cas que ens ocupa, l'òrgan ambiental és la Direcció General del Medi Ambient del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

En conseqüència, el que proposem els diputats del CDS amb la nostra esmena —repeteix, respectant plenament el contingut de la Moció— és que l'esmentat òrgan de l'Administració de la Generalitat exerceixi plenament les seves competències, i, en aquest cas concret, es personi en la tramitació de tots aquells expedients d'obres que executin administracions diferents de la Generalitat i segueixi el seu desenvolupament per tal d'evitar agressions al medi.

Estic convençut, senyor President, senyores diputades i senyors diputats, que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya acceptarà la nostra esmena i la Cambra la votarà favorablement.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. Ara poden intervenir els grups parlamentaris que no han presentat esmenes. Pel Grup Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Molt breument, senyores i senyors diputats... Em resulta difícil, senyor Casanovas, expressar una opinió referent a la interpellació que va donar lloc a esta Moció, perquè probablement los termes genèrics a què obliga el Reglament del Parlament en est cas es van traslladar a una exposició estrictament concreta, però no per concreta deixa de ser important, perquè sembla que per part del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme es va intentar vulnerar un pla especial de protecció que empara la vall de Sant Daniel, al terme municipal de Girona. En est sentit, ens sembla oportuna la denúncia que en forma d'interpellació va fer l'Il·lustre Diputat senyor Casanovas, encara que la iniciativa parlamentària potser no sigui l'adequada per a est fet concret. Però, per oportuna, i perquè res del que passa a Catalunya —ja ho vam dir— pot ser estrany al Govern de la Generalitat, lo Grup Popular, tot i reconeixent l'esforç que va fer l'Honorable Conseller de Política Territorial en respondre i preparar-se adequadament lo posicionament respecte a aquella interpellació, lo Grup Popular —deia— donarem suport a esta Moció que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. També molt breument, voldriem anunciar el nostre vot favorable a aquesta

Moció, perquè, tot i que les mesures que ha de prendre la Generalitat no siguin obligatòries, ja que són altres administracions les que puguin fer les obres, sigui la N-II, o sigui el pantà de Rialb, o sigui qualsevol altra actuació d'àmbit estatal, el que sí que té la Generalitat és el deure de preservar el medi natural, del qual anem tan escassos en la seva conservació i en la seva integritat.

Per tant, pensem que la Generalitat ha d'exigir els estudis d'impacte ambiental de totes les obres que tinguin un impacte important fets amb seriositat i no com un simple compliment d'un requisit legal que ens marca una directiva estatal o una directiva comunitària, i que també cal —una vegada fets aquests estudis— veure quines són les mesures de prevenció que es plantegen, en els estudis, i fonamentalment seguir el compliment d'aquestes mesures a què moltes vegades s'obliga una vegada s'ha fet l'estudi.

Per tant, votarem afirmativament aquesta Moció.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Gimeno. Ple Grup Socialista, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL : El Grup Socialista anuncia que votarà favorablement la Moció presentada per Esquerra Republicana, perquè està d'acord amb el fons i la forma de la Moció, és a dir que es vetlli perquè els projectes d'obres importants, d'obres d'infraestructura, d'obres públiques que s'efectuïn a Catalunya compleixin tots els requisits de procurar la mínima agressió al medi ambient.

Amb aquest text, hi estem d'acord, i el votarem favorablement, però no podem amagar que darrera d'aquest text hi ha una voluntat de parlar, tractar un problema, que és el projecte de desviament de la variant de la N-II a Girona, i, en aquest sentit, com a representant del Grup Socialista, no vull fugir d'estudis i vull explicar quines han estat les actuacions de l'Ajuntament de Girona a l'entorn d'aquest fet.

En primer lloc, voldria recordar als diputats que la problemàtica de la variant és una problemàtica que s'arrossega a Girona des de fa molt de temps. El febrer del 83, el *Punt Diari* anunciava que per primera vegada s'afrontava amb voluntat política la possibilitat d'executar les obres de la variant de la nacional II, i es deia en una columna editorial que aquest desviament de la carretera de la nacional II era la reivindicació més llarga i sentida de la capital gironina: els gironins volem el desviament de la nacional II —que quedi molt clar, això, a tots els diputats— i ha estat l'Administració municipal socialista, que ha desencallat un problema ciutadà que durant molt de temps, doncs, no es resolía.

Voldria afegir que aquest febrer del 83 —i és una data a recordar: febrer del 83— es presenten als ciutadans de Girona cinc opcions possibles de variant, cinc recorreguts possibles, i s'obre un període d'informació pública, i, entre aquestes cinc opcions, n'hi ha una que és la variant pel sector est, la variant de Sant Daniel, amb un cost, en aquell moment, de 2.500 milions de pessetes —febrer del 83, es presenten cinc opcions, cinc alternatives, i es fa la informació pública; repeteixo la data perquè és important. Després de la informació pública tots els municipis afectats pel projecte de la variant, tots, acorden que, de les cinc opcions possibles, la més interessant és l'opció est, per la vall de Sant Daniel, i en aquest moment, fruit del tràmit d'informació pública, fruit de les actuacions municipals i, al capdavant d'ells, l'Ajuntament de Girona, s'opta per un projec-

te de variant est que ja no passa per la variant de Sant Daniel, sinó pels contraforts muntanyosos de la vall de Sant Daniel, que encareix el projecte —de 2.500 milions de pessetes a 5.000 milions de pessetes—, per tal d'evitar l'agressió al medi, i allò que eren carreteres amb trinxeres es converteix en carreteres amb túnels, amb una coberta vegetal que impedirà, doncs, que els ciutadans considerin que hi ha hagut una agressió en aquella zona muntanyosa dels contraforts de la vall de Sant Daniel.

Per tant, fruit de la informació pública, el MOPU accepta desviar la variant cap als contraforts muntanyosos i accepta que, perquè el projecte sigui menys agressiu al medi, passi el seu cost dels 2.500 milions de pessetes a 5.000 milions de pessetes. Estem a l'any 83, 84, 85...

Jo voldria afegir, i recordar als diputats —que suposo que tots ho recordaran fàcilment—, que la directiva de la Comunitat Europea sobre avaluació d'impacte ambiental és del juny del 85. Recordem : les alternatives i els projectes són del 83, s'opta per la variant est el 84, la directiva comunitària és del 85. L'Estat espanyol entra a la Comunitat l'1 de gener del 86; l'Estat espanyol adopta la normativa europea —el Reial Decret que aquí es recorda que s'ha de complir— el 28 del VI del 86. La decisió, el projecte de variant, és del 83, la normativa comunitària és del 85, Espanya l'adopta el 86.

No podem retreure, a una decisió presa el 83, imposar-li una normativa de l'any 86, però tot i així l'Ajuntament de Girona, preocupat pels problemes ambientals i per les possibles repercussions que tindria, va exigir al MOPU que acompanyés el projecte de variant que s'havia d'executar d'un estudi d'impacte ambiental. Però, evidentment, el MOPU va dir : «Escollim, l'estudi d'impacte ambiental, segons la normativa, s'ha de fer en el seu moment, en el moment en què es presenten diverses opcions; és a dir, s'havia d'haver presentat l'estudi d'impacte ambiental l'any 83, no ara que ja han decidit que la variant passa per l'est i que passa pels contraforts de la vall de Sant Daniel. Però, tot i així, el MOPU accepta realitzar un estudi, que se'n diu *Estudi de repercussió ambiental i reordenació ecològica*, efectuat durant l'any 88, que aquí els senyors diputats en tenen un exemplar perquè el puguin consultar, si així ho desitgen. Per tant, el MOPU acompanya el projecte de la variant d'un estudi de repercussió ambiental i reordenació ecològica que conté cada un dels capítols que estaven prevists en el Decret de l'Estat espanyol d'adopció de les mesures comunitàries, de la directiva comunitària.

Però, no essent això suficient en aquests moments en què s'ha de prendre la decisió definitiva d'aprovació del projecte de construcció de la carretera, que ja alguns ajuntaments —un socialista, el de Quart, i un de Convergència i Unió, el de Fornells— ja han acceptat, l'Ajuntament de Girona, abans de prendre la seva decisió, encara ha encarregat al Col·legi Universitari de Girona i a l'Associació de Naturistes de Girona un estudi complementari sobre aquest estudi de repercussió ambiental i de reordenació ecològica, per tal de prendre la decisió definitiva.

Amb això, què vull dir? Que l'Ajuntament de Girona ha estat el màxim de de curós amb la problemàtica d'impacte ambiental del desviament de la nacional II, que s'han adoptat totes les mesures, i més de les que la Llei preveia, i que aquest projecte s'ha encarit més del doble per tal d'evitar agressions al medi ambient. I, per últim, insistir en un desig, que és la vo-

luntat majoritària dels ciutadans de Girona, que és que el projecte de desviament de la nacional II —i, per tant, l'execució de la variant— es comenci a construir com més aviat millor.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Nadal. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Josep Coll.

El Sr. COLL I BERTRAN : Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, el Grup parlamentari de Convergència i Unió votarem a favor de la Moció presentada per l'Illustre senyor Marçal Casanovas i que és objecte d'aquest debat, i ho farem sense haver presentat, en aquest cas, una esmena que digui que la Generalitat ha de continuar fent allò que fins ara ja ha estat fent, perquè ens sembla evident que el Govern de la Generalitat està treballant en la línia de protecció del medi ambient i que és un afer que està ocupant, concretament, la Conselleria d'Obres Públiques d'una manera més concreta aquests darrers mesos, des que s'ha inaugurat aquesta legislatura.

Concretament, s'ha creat —com sabrà el senyor Casanovas i tota la Cambra— una Direcció General del Medi Ambient, dins del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, mostra evident —ens sembla— de la voluntat del Govern de treballar en la línia de protegir la natura i d'afavorir un desenvolupament del país harmònic amb la seva salvaguarda. Així mateix, s'ha creat una subcomissió tècnica específica sobre medi ambient, dins la Comissió Central d'Indústries i Activitats Classificades, òrgan al qual correspon la formulació de les declaracions d'impacte, i també, adscrita al Servei d'Activitats Classificades de la Direcció General, s'ha creat una Secció d'Impacte Ambiental. I tots aquests òrgans s'han creat per treballar, i treballen, en la protecció del medi ambient, d'acord, entre altres, amb la directiva comunitària que el senyor Casanovas ha esmentat, la 85/377, directiva que ha estat desenvolupada pel Govern de la Generalitat de fa més d'un any, concretament el 7 d'abril de l'any passat.

La Generalitat vetlla, d'altra banda, per l'aplicació de la legislació de l'Estat en matèria de medi ambient; en concret, l'aplicació del Reial Decret Legislatiu que desenvolupa la normativa comunitària i on es diu que es preveu la possibilitat de consultes prèvies i es possibilita la participació en el procediment com a part interessada de l'Administració catalana quan estem davant dels casos en què la promoció o l'aprovació dels projectes no correspon a la Generalitat —aquest és exactament el cas de la nacional II, que vostè ha esmentat per concretar la interpellació i la Moció que ens ocupa.

Jo no m'entretindré en aquest cas, perquè entenc que és un cas —ho hauria de ser, almenys—, un cas d'exemple de la Moció, no pot ser substantiu a la Moció, però sí que li vull comentar un parell d'obres en les quals es veu quin és el tarannà o la voluntat de la Generalitat en aquestes qüestions : un és el de la futura autopista del Garraf, on s'ha adoptat, entre diverses alternatives possibles, doncs, justament la que té un impacte ambiental més baix —això ha provocat que s'hagin de fer túnels per una longitud total superior als quatre quilòmetres; vull dir, és un exemple de preocupació—; un altre, de més volada, em sembla, fins i tot, és el traçat de la línia de gran velocitat Barcelona-Perpinyà, on per primera vegada s'ha entrat en l'anàlisi dels temes d'impacte ambiental des del primer moment, i es fa en paral·lel un estudi d'aquest impacte possi-

ble, juntament amb el desenvolupament del mateix projecte.

Tenint en compte tot el que he dit, reitero de nou la voluntat del nostre Grup de votar a favor de la Moció que ha presentat el senyor Casanovas : no ens sembla gens malament que el Parlament insti el Govern que continuï treballant a favor de la protecció del medi ambient. Ja sé que això no és ben bé el que diu la Moció, però és tal com nosaltres l'entendem.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Coll. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS : Moltes gràcies, senyor President. No és que hagi d'exposar-me llargament, però per no donar l'esquena als esmenants, he sortit aquí un moment. D'altra banda, voldria aprofitar aquest torn per fer..., dir unes petites paraules al senyor Manuel Nadal. Aquí no hem sortit a debatre —em sembla a mi—, no és..., jo ho he exposat com un exemple, el cas de la nacional II; no hem sortit a debatre el desviament concret de la nacional II fora de Girona. He dir al senyor Nadal que a ningú, em sembla, de les terres de Girona i, concretament, de la ciutat de Girona, ningú no dubta de l'interès de l'alcaldia pel desviament d'aquesta carretera que és d'urgent realització a Girona. I jo li voldria citar no l'any 83, sinó l'any 80, poc després de les primeres eleccions legislatives en aquest Parlament de Catalunya, el seu germà, actual alcalde de l'Ajuntament i que també ho era llavors, ens va reunir —ho recordo perfectament— a la sala de plens de l'Ajuntament a tots els diputats que havíem sortit elegits en aquell moment per parlar, precisament, del desviament de la nacional II, o sigui que em consta l'interès de l'alcaldia perquè això sigui fet.

Altra cosa és entrar en la discussió de si la nacional II ha de passar o no ha de passar o pot passar per la vall de Sant Daniel. Vostè ha tret uns exemples, ha recordat la història, està bé, és fidel... Li voldria dir, de tota manera, que no coincidim en si s'ha de presentar o no s'ha de presentar l'estudi de l'impacte ambiental, perquè, si bé s'havien fet els estudis de desviament de la carretera, en cap moment no havia estat exposat a exposició pública i, per tant, fins que no es realitza l'exposició pública, es pot demanar que es faci aquest estudi d'impacte ambiental, segons el nostre criteri, interpretant la normativa comunitària.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Casanovas, senyor Casanovas, torni de seguida a la qüestió, eh?

El Sr. CASANOVAS : Aquí no entrarem en discussió, no és el cas, hi ha altres projectes, també; vostè sap que últimament ha sortit un projecte a través d'ampliar l'autopista fent-hi uns carrils addicionals i això comportaria un estalvi de 1.200 milions en aquest..., això que vostè diu... Bé, aquí no hi hem d'entrar, no hi hem d'entrar, no és el moment de fer-ho.

Em cenyiré a respondre a l'Illustre senyor Xavier Latorre, sobre la seva esmena. Miri, senyor Latorre, jo la veig bé, aquesta esmena; no tinc per què no dir que el Consell Executiu —per a nosaltres el Govern— es presenti en els expedients de tramitació, però crec, crec que ens limita la nostra Moció perquè nosaltres, a la nostra Moció, ja diem que «El Govern de Catalunya prengui les mesures oportunes», les necessàries, siguin les que siguin, siguin les que siguin i, per tant, com que aquí ja diem que les prengui totes, les necessàries, sentint-ho molt i entenent la seva esmena, que vol ser, en aquest cas, con-

structiva, li demanaria que, malgrat no poder admetre l'esmena de vostès, per aquest sentit, perquè la creiem ja inclosa aquí dintre, vostès, doncs, votin com ha anunciat la resta de la Cambra —per la qual cosa estic profundament agraït— voti favorablement la nostra Moció.

Moltíssimes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Casanovas. Es passa, seguidament, a la votació.

Les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

La Moció ha estat aprovada per unanimitat.

Passem, acte seguit, al tretzè punt de l'ordre del dia, que consisteix en la presa en consideració de la Proposició de Llei de Sanitat de Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Font.

Proposició de Llei de Sanitat de Catalunya

El Sr. FONT : Gràcies, senyor President. Em toca a mi presentar la Proposició de Llei de Sanitat de Catalunya, presentada pel Grup Socialista a la Cambra, i no els amenaçaré ara amb una anàlisi detinguda d'articles, títols i conceptes continguts a la Llei, però sí que voldria analitzar o comentar dos o tres aspectes que em semblen importants i interessants de tractar.

En primer lloc, aspectes relatius a antecedents, fora de Catalunya i dins de Catalunya, d'aquesta Llei. En segon lloc, contestar la pregunta : per què una llei de sanitat?, i potser, en tercer lloc, analitzar, breument, els principals eixos o els principals terrenys en què pretén incidir la Llei.

Potser una primera idea a comentar, prèvia, és comentar la importància del sector públic sanitari a Catalunya i arreu d'Europa. A Catalunya, el sector públic sanitari pot significar, en aquests moments, prop d'un terç del Pressupost de la Generalitat i té una importància qualitativa i quantitativa força important; un terç, potser fins i tot un 40%, si considerem els serveis socials transferits a Benestar Social, i també el sector sanitari —val a dir— que ha estat un sector força important en el conjunt europeu, potser conjuntament amb el sector d'ensenyament, ha estat un dels dos serveis públics més importants creats pels països de l'Europa occidental.

Voldria comentar, breument, dues referències : una als Estats Units, i una altra a aquests països de l'Europa occidental, i dir que potser els inicis de la construcció del servei públic sanitari, tal com el coneixem avui, es pot trobar, probablement, en la crisi de 1929 als Estats Units on apareix la polèmica pública sobre si l'Estat social, si l'Estat als Estats Units ha d'intervenir o no en aspectes econòmics, i si l'Estat ha d'intervenir o no a l'hora de garantir uns mínims, de cara als ciutadans, en matèria de serveis públics. I, de la resolució d'aquesta polèmica als Estats Units, en surt una doble exigència, tant de part de la gent més benestant com de la gent menys benestant, que l'Estat ha d'intervenir d'alguna manera si es vol equilibri i si, d'alguna manera, pensem que les persones més desfavorides han d'estar beneficiades per algun tipus d'acció de l'Estat en matèria de mínims, en matèria de serveis públics o d'allò de què necessiten gaudir d'una manera més immediata.

Com a resultat d'aquesta polèmica s'inicia als Estats Units l'etapa Roosevelt —com se sap— que té com un dels seus eixos centrals els primers grans objectius de construcció d'això

que s'ha conegut, més recentment, com l'«Estat social», als Estats Units, un dels eixos del qual Estat era gaudir de metge, és a dir, la sanitat i, més en general, les mesures relatives a previsió social. A Europa això s'ha produït més aviat després de la Segona Guerra Mundial, però vull dir una cosa, tant en relació amb els països de l'Europa occidental com als Estats Units, que són mesures aquestes, les relatives a la creació del sector sanitari que es fan amb consens social i polític sobre el que ha de ser el sector sanitari, i això és molt important, que la generalització de la idea de sanitat per a tots, és a dir, de sanitat universal, de sanitat pública i de sanitat gratuïta és una idea que es consensua i que, socialment i políticament, les forces socials i polítiques de l'Europa occidental i del món en el moment que s'han plantejat desenvolupar un sector sanitari públic, han coincidit en com s'havia de fer això.

I és cert que, recentment, la sanitat ha estat motiu de controvèrsia en alguns països : ho ha estat a Anglaterra i ho ha estat als Estats Units a la darrera campanya electoral, però també és cert que són països que han corregut molt, que han fet un llarg camí de creació del sistema sanitari públic o del seu sistema sanitari específic, i aquest camí, de creació d'aquest sistema sanitari, s'ha fet, a tot arreu, amb consens social i polític.

I penso nosaltres que Catalunya, que és un país que està, que estem fent, que està a mig fer, i que ha corregut un camí, en matèria d'organització sanitària, però no l'ha recorregut tot, necessàriament, aquest criteri de consens social i polític sobre com ha de ser la sanitat catalana i quines pautes i camins ha de seguir en l'esdevenidor, s'ha de produir també sota aquesta premissa del consens social i polític.

Voldria comentar alguns antecedents relatius a Catalunya. El primer antecedent que vull comentar fa referència al Govern Francesc Macià de 1931, que inicia els primers estudis i propostes de com ha de ser la sanitat catalana i quines mesures s'han de prendre en matèria organitzativa de coordinació i d'estructuració de serveis. I, finalment, aquests estudis iniciats, a partir de l'encàrrec del Govern Macià de 1931, permeten el 1934 —aquest és el primer antecedent important de la Llei Sanitària—, permeten aprovar al Parlament de Catalunya una llei —i fixi's el nom de la Llei per entendre el contingut globalitzador d'aquesta Llei—, aprovar la Llei de Bases per a l'Organització dels Serveis de Sanitat i Assistència Social de Catalunya; «Llei de Bases», és a dir, probablement, essent l'any 34 era una primícia, i, probablement, deu ser una de les primeres lleis integrals que es legislen en matèria de sanitat, i que proposa una solució integral, concretament parla de serveis sanitaris mínims, per primer cop, per a tota la població; parla d'ordenació territorial de la sanitat i planificació; parla de l'estructuració d'hospitals amb un text força extens i important, que, segons deia el Diputat que va presentar el Dictamen de la Comissió al Ple del Parlament, deia : «Té per a la nostra terra una importància potser excepcional». Estem, per tant, davant d'un primer antecedent important, en matèria de legislació sanitària que, vull dir, a l'hora de comentar-lo, com a tret fonamental, que no solament va ser una llei integral sinó que va ser una llei i, diguem-ho, va ser una llei aprovada per unanimitat de la Cambra.

El segon punt d'inflexió, el següent antecedent immediat a Catalunya que em sembla detectar en matèria de legislació i normativa sanitària, no és altre que el del Govern Terradellas,

l'any 1979, quan emet el Decret d'encarregar els treballs del Mapa Sanitari de Catalunya. Em sembla que aquest és un altre punt, no és un text legislatiu, és una norma, és un decret, però marca una inflexió i, certament, després d'aquesta inflexió hi ha un text normatiu el 1983 que crea l'ICS i l'ICASS, però jo voldria dir que la inflexió es produeix amb el Govern Terradellas, quan per primer cop encarrega un mapa sanitari, encarrega uns treballs de planificació, i dir que és aquesta la inflexió i el punt important a tenir en compte, com a segona consideració, perquè aquest mapa sanitari, de què avui gaudim, es converteix en expressió dels neguits i anhels de nombrosos sanitaristes catalans que, durant la clandestinitat, havien tractat el tema sanitari allà on podien, s'havien preocupat per la sanitat pública catalana en democràcia, i veuen, a través del Mapa Sanitari, canalitzats els seus anhels i desitjos.

Vull comentar, en concret, d'aquests anhels i desitjos alguns dels interlocutors que, durant els anys del franquisme, van està treballant, intentant veure com es podia treballar o s'hauria de pensar una sanitat catalana i amb democràcia, i pública i gratuïta, i d'aquests interlocutors jo citaria avui, en particular, l'Acadèmia de Ciències Mèdiques, el Col·legi de Metges de Barcelona i el GAPS, dins del Col·legi de Metges de Barcelona, com a institucions i, com a noms, també persones força significatives, a les quals devem un respecte, que van ser uns pioners : Ignasi Aragó i Solé Durall i, més recentment, Felip Solé Sabarís, Jacint Reventós, Jordi Gol, Oriol Casassas i Ramon Espasa. Crec que són persones que han marcat una generació i que, d'alguna manera, el seu esforç queda sintetitzat per l'esforç del Govern Terradellas a l'hora d'establir el Decret del Mapa Sanitari.

I voldria referir-me també —només citant-ho—, en concret, per l'aportació que representa, el Desè Congrés de Metges i Bòlegs tingut a Perpinyà el 1976. Vull dir que tant la iniciativa del Govern Terradellas com l'esforç generat per aquesta generació de sanitaristes es basa, igualment que el primer antecedent, que és la Llei de 1934, Llei Integral de Sanitat, es basa en la unanimitat de criteri. Era clar que el que s'havia de fer en sanitat era una cosa i, en això, hi coincidia tothom que participava en l'elaboració d'aquesta cosa, d'aquesta idea.

I el tercer moment és ara; és un moment en el qual considerem que és necessari legislar en sanitat i, per això, hem proposat una Llei de Sanitat de Catalunya per a propiciar el procés pel qual Catalunya pugui acabar tenint una llei de sanitat per marcar un camí, per iniciar una nova etapa i..., amb una exigència o amb una demanda que és que aquest camí l'hauríem de procurar fer, per ser efectius, per ser efectius amb vista a la sanitat i amb vista a les necessitats del poble de Catalunya en matèria de sanitat, ho hauríem de procurar fer, sobre la base del consens, seguint la tradició catalana en matèria de sanitat de l'any 34, seguint la tradició catalana en matèria de sanitat de l'any 79, de la mà del Govern Terradellas, i seguint la referència de tots els països de l'Europa occidental després de la guerra que coincidien, fos quina fos la força política, fos quina fos la força social, es coincidia en allò que s'havia de fer en matèria sanitària.

Crec que a la intervenció d'avui, i encara que no voldria introduir aquí un element crític, però crec que ho he de fer, he de mencionar, com a mínim, el projecte de l'ex-Conseller Laporte. Hi ha un projecte de llei presentat al Parlament a finals

de la legislatura de 1988, que es titula Llei de Creació del Servei Català de la Salut, que és un projecte que va presentar l'ex-Conseller Laporte al Parlament, però és un projecte —i ho dic cordialment— «volatilitzat», és un projecte que no ha aparegut de nou a la Cambra, perquè en configurar-se el nou Govern, després del mes de maig, de les eleccions autonòmiques, el Govern no l'ha revalidat, no l'ha tornat a presentar a la Cambra perquè fos debatut, perquè fos discutit, perquè s'hagués establert un procés d'esmena adequada, de cara a gaudir d'una llei sanitària. I, per contra, per contra hem obtingut, després de l'estiu de 1988, mes a mes, una promesa, cada mes —i això consta a la premsa escrita diària—, una promesa que és que «el mes que ve presentarem la llei al Parlament»; cada mes s'ha produït: «en quinze dies presentarem la llei al Parlament», i cada mes s'ha produït aquesta declaració pública, però s'ha anat retardant un mes i altre mes, han passat setembre, octubre, novembre, desembre, gener, febrer, març. I nosaltres diríem: no és que vulguem posar en dubte la voluntat política del Consell Executiu a legislar, però realment aquest dubte s'ha estès molt pel sector sanitari, i molta gent ha pensat que, probablement, la voluntat política de legislar en sanitat s'havia perdut.

I atès que això ha estat així, hem pensat que era bo prendre una iniciativa en aquest sentit, i era bo presentar una proposició de llei de sanitat de Catalunya, pensant que així potser podríem desencadenar aquell procés pel qual s'iniciés un debat polític i un debat adreçat al diàleg i al pacte entre grups polítics, per gaudir d'aquesta llei sanitària, estrictament necessària.

Mirant de respondre la pregunta «per què aquesta Llei?», jo diria, en primer lloc, que és necessària una llei sanitària perquè és necessari legislar entorn els grans temes que afecten la sanitat catalana, i això és una cosa comunament compartida: hi ha unes disfuncions... No és que estiguem en una sanitat molt endarrerida, hem avançat, des dels últims vint anys s'ha avançat molt, i s'ha avançat molt sobretot en el terreny hospitalari, però a mesura que s'ha avançat, i atès que la resposta pública als problemes plantejats s'ha plantejat moltes vegades *a posteriori* dels fets, s'han anat creant unes disfuncions, i aquest és el moment, ha arribat un moment que es fa necessari intervenir. I això és comunament acceptat en el sector sanitari: és necessari legislar —primera afirmació.

Segon: és necessària una llei perquè és necessària una llei sanitària, no una llei administrativa. És a dir, nosaltres intuïm també, en algunes iniciatives que hi ha hagut, un intent d'institucionalització de la sanitat catalana exclusivament —cosa que és necessària—, però ens sembla que una llei sanitària, una llei de la salut, ha de ser una llei amb continguts sanitaris. I, per tant, és necessari legislar, però també és necessari fer una llei que tingui continguts sanitaris; és necessària una llei per exercir plenament les competències sanitàries establertes a l'Estatut de Catalunya. No pensem tant en una llei que institucionalitzi exclusivament o que exerceixi parcialment les competències de l'Estatut, sinó que les exerceixi plenament, i l'Estatut d'Autonomia ho permet.

Ens sembla que és necessari legislar per iniciar una nova etapa de la sanitat catalana, basada en el consens, consens que ens sembla necessari. El món sanitari és un món difícil, certament és un món difícil, i convé que hi hagi el màxim acord possible sobre allò que s'ha de fer, perquè, si a la mateixa contro-

versia de la gestió i de l'esdevenidor i l'evolució del sector sanitari, hi hem d'afegir la confrontació política, probablement difícilment ens en sortirem. I és necessària una llei, jo crec, fonamentalment per desencadenar, com deia, el procés parlamentari en funció del qual puguem gaudir finalment d'una llei sanitària.

Quins eixos bàsics té aquesta Llei? Ja he dit que no faré una anàlisi detallada, però voldria relacionar les grans àrees, perquè ja hem dit: és necessari un acord bàsic en sanitat, és necessari legislar, és necessari exercir plenament les competències de l'Estatut, però entorn de què? Entorn de què parlarem i entorn de què pactarem? Entorn de què podrem establir un pacte sanitari globalitzat, que satisfaci tothom i que perfili una posició comuna sobre com ha d'evolucionar la sanitat catalana? Jo crec que els punts són els següents. En primer lloc, la Llei pretén ser un marc per donar sortida a la vella aspiració de la reforma sanitària, i pensem que és un bon moment per establir una reforma sanitària a Catalunya i per legislar, perquè gaudim d'una llei general de sanitat, legislada a les Corts espanyoles, que tanca el cicle de transferències iniciat el 1981 i que esdevé la condició legal necessària i prèvia per a poder legislar a Catalunya. Això és així, existeix, i, per tant, queda oberta la possibilitat d'exercir les competències estatutàries en aquest sentit.

En segon lloc, crec que la segona àrea a parlar, vejam com hi podria incidir la Llei, és la d'assegurar la protecció de la salut de tots els ciutadans, és a dir, veure si aquesta Llei pogués ser l'instrument d'universalització dels serveis sanitaris que afectin no solament aquelles persones que gaudeixen d'una llibreta de la Seguretat Social, sinó que afectin tota la població. Un dels principis bàsics del sector públic sanitari ha estat no solament la gratuïtat, sinó la universalització, a tot arreu dels països occidentals d'Europa on s'han fet sistemes sanitaris moderns, i, per tant, aquest hauria de ser un instrument de concreció d'aquest criteri d'universalització.

La tercera àrea que em sembla que s'hauria de considerar a l'hora de debatre la Llei —un cop admesa a tràmit, si fos el cas— és la idea d'integració de tots els serveis sanitaris, creant una institució, certament, el servei català de la salut, però amb una voluntat, que és la d'unificar, sota una mateixa batuta, sota una mateixa dinàmica, sota una mateixa institució, tots els establiments i serveis sanitaris existents a Catalunya dependents de les administracions públiques catalanes, entitats benèfiques privades vinculades al sector públic o, simplement, participades per les administracions públiques, i amb uns objectius que serien integrar tots els serveis sanitaris sota una única autoritat sanitària, no sota una multiplicitat d'autoritats sanitàries, sota una única autoritat sanitària que ha de ser, necessàriament, el Govern de la Generalitat, que estableixi les formes de col·laboració necessària dins d'aquest servei català de la salut, entre administracions —amb vista a la hipòtesi de transferències de serveis o amb vista a l'establiment de les polítiques de concertació que corresponguin—, que clarifiqui la frontera entre públic i privat i, per tant, que surti al pas d'aquells que consideren la sanitat com un bé mercantil, amb el qual es pot negociar, i que, en definitiva, configuri el sector públic de Catalunya i, finalment, que acabi amb la dispersió de serveis i la multiplicitat de xarxes paral·leles —que en alguns terrenys de la sanitat específics, d'alguns serveis sanitaris, és realment un

drama veure la multiplicitat de serveis : com una administració construeix un centre en un poble i, al poble del costat, potser un centre pensat per a una comarca, i, al poble del costat, una altra administració construeix un centre similar— : hi ha una multiplicitat de recurs públic no optimitzat, potser també per una certa insuficiència de la planificació.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Font, perquè pugui administrar bé el seu temps, li haig de dir que, dels quinze minuts que tenia, n'ha consumit setze. (*Rialles.*)

El Sr. FONT : Molt bé, acabo en tres o quatre minuts.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies.

El Sr. FONT : Acabo de seguida, senyor President; gràcies per la seva flexibilitat.

Acabo de relacionar aquestes àrees, perquè em sembla que és important deixar constància de la relació de les àrees.

Una altra àrea, la quarta, és clarificar la competència entre administracions. Sabem que això és font de problemes : qui ha de fer què? Ajuntaments, diputacions, Generalitat, qui fa què? En matèria de salut pública, d'assistència? Aquesta és una de les propostes o un dels terrenys que hauria d'aprofundir la Llei.

Cinquè : pretén territorialitzar la sanitat catalana, creant demarcacions geogràfiques denominades àrees de salut, que és la demarcació geogràfica que acosta els serveis públics al ciutadà i que, en definitiva, marca o delimita els serveis mínims dels quals pot gaudir el ciutadà.

Com a punt fonamental de la Llei, jo crec que hauríem d'aconseguir que la Llei tractés, fonamentalment, els aspectes d'ordenació sanitària, que es concreten, bàsicament, en la necessitat, *en la necessitat*, de superar l'actual model basat en els hospitals, l'actual model basat en una certa inèrcia hospitalcentrista, del qual model s'espera que, dels hospitals, es pugui obtenir tot, en un model basat en l'atenció primària. L'atenció primària és una de les grans assignatures pendents que tenim a Catalunya, i una assignatura pendent no únicament nostra, però certament anem retardats en aquest sentit i, probablement, és l'atenció primària el que dificulta més el funcionament del sector sanitari. Parlar d'assistència vol dir això : substituir el model hospitalari, hospitalcentrista, per un model basat en el metge de capçalera, però, alhora, també deu voler dir, segurament, una reforma profunda de l'atenció primària.

I relaciono els dos últims punts, que és que la Llei configura una àrea de definició, pretén incidir en temes, no centrals, de la sanitat, però prou específics i importants —no solament per a la gent que hi treballa, sinó per al ciutadà—, com és la generalització d'una xarxa per a malalts crònics, la generalització d'una xarxa de serveis d'orientació i planificació familiar, la integració, homologació i modernització d'això que hem dit serveis de salut mental. I, finalment, la garantia de suport públic a la interrupció de l'embaràs. Aquests són temes prou específics i importants, creiem que, tots ells, els ha de tractar la Llei i els proposem per debatre en el marc d'aquest text.

I, finalment, intenta introduir formes jurídiques noves : un règim de concertació i un règim de regulació de la relació amb els ens privats, mirant que aquestes formes de gestió plurals, noves, dels ens sanitaris permetin incorporar un aspecte que, de vegades, es té poc en consideració —i que és important incorporar, a mesura que el sistema sanitari es va engrandint—, que no és altre que aquell que sortia fa poc a la Comissió de la

Sindicatura de Comptes, que és el d'eficiència i racionalitat.

Amb la Proposició de Llei que presentem avui pretenem iniciar un camí —no creiem que amb el debat d'avui, ni amb un debat alleugerit, o d'unes setmanes, o d'uns mesos, es pugui acabar aquest camí—, és iniciar un camí, és un camí l'objectiu del qual, al final, no és altre que Catalunya pugui gaudir d'una llei sanitària, i que pugui gaudir d'una llei sanitària, no solament d'una llei sanitària aprovada pels uns o pels altres, sinó una llei sanitària basada en el consens social i polític que representa avui, o que requereix avui l'evolució del sector sanitari. És necessari, ens sembla a nosaltres, per a la sanitat, és necessari per als usuaris —que són els que pateixen, de vegades, les disfuncions—, és necessari per a Catalunya. I, per tot això, demanem el vot favorable a l'admissió a tràmit de la Proposició de Llei de Sanitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Font. Ara existeix la possibilitat d'un torn en contra. Sí, l'Il·lustre Diputat senyor Colomines té la paraula.

El Sr. COLOMINES : Senyor President, més que un torn en contra, faré una exposició, perquè els senyors i les senyores diputades després opinin el que els sembli més convenient. (*Remor de veus.*) Quan...

El Sr. PRESIDENT : Processalment serà un torn en contra. (*Rialles.*)

El Sr. COLOMINES : Sí, sí, senyor. Quan el 13 de febrer d'aquest any va sortir publicada al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, al número 38, la Proposició de Llei de Sanitat de Catalunya, presentada pel Grup Socialista, he de confessar que, almenys jo, per a mi fou una novetat. La veritat és que he de dir que no en tenia coneixement —i aquest és un problema meu—, segurament perquè feia mesos, feia mesos que, per altres raons que no són de la meua funció parlamentària, vivia la gestació de la Llei que ha de crear el servei català de la salut, que la Llei General de Sanitat espanyola preveu, i que el Departament de Sanitat treballava i treballa i que, d'aquí a uns dies, sembla que té prevista la seva entrada a aquesta Cambra, segons els criteris de l'actual Direcció del Departament creada el juliol i que s'ha anat estructurant, al mateix temps que anava modificant tots els plantejaments que havia de modificar, en un DOGC d'aquesta mateixa setmana.

D'aquí que, en rebre el text de la Proposició, jo vaig sentir realment una gran curiositat, i me'l vaig empassar, però molt ràpidament —tenia una autèntica curiositat—; jo no diré que me l'empassés amb aquella fruïció amb què, de menut, m'empassava les novel·les de Salgari —que eren molt divertides—, però me'l vaig empassar amb una gran curiositat. I el text de la Proposició no és que sigui divertit, gens ni mica, però els puc assegurar que és interessant —i ho dic sincerament : és interessant—, i això és el que vull exposar a vostès i treure'n unes conclusions.

La veritat és que aquests temes, de divertits, no en tenen absolutament res. Recordin, els que eren aquí l'any 83, que quan es va discutir la Llei de l'Administració Institucional de la Sanitat i dels Serveis Socials —que és un títol que m'ha costat una muntanya de temps recordar i aprendre, i que ara sembla, pel que he sentit aquí, que es vol arraconar—, doncs, un periodista va publicar una nota, un comentari, amb el següent titular —el dic en castellà perquè, en castellà, era així—, deia : «La ley

más aburrida jamás contada». De veritat em temo que, si és que avui arriba a haver-hi un titular, aquest titular pugui ser d'aquesta mena. Jo vaig fer una lectura d'aquesta Llei, i ara l'he tornada a fer, i, encara que, després de la brillant exposició del Diputat Font —que, d'una banda, m'ha semblat com si estiguéssim celebrant aquí el mil·lenari de la sanitat pública internacional i la catalana—, poca cosa sembla que es pogués afegir, però crec que he d'exposar la meua anàlisi sobre aquesta interessant Proposició. Naturalment que sempre serà feta, aquesta anàlisi, sota l'òptica d'una política sanitària de govern, que ve de lluny, i a la qual tantes vegades ens hem referit en aquesta Cambra, i de la qual tantes vegades hem parlat, sigui per la creació del que abans, doncs, hem dit, de la Llei d'Administració Institucional de la Sanitat i dels Serveis Socials —ara me la sé—, o bé per la creació de l'ICS, o de l'ICASS, o per la mateixa Llei dels Serveis Socials, o per la gran quantitat de normativa que ha derivat, o per la mateixa Llei General de Sanitat —que també va portar la seva polèmica—, Llei que emmarca un interès general de tot l'Estat, i que, des de Catalunya hem d'adequar al nostre marc particular. Aquesta, a mi em sembla que és la gran jugada que hem de fer, i no només l'hem de fer els CiU, sinó que l'hem de fer tots plegats.

De les lectures fetes de la Proposició presentada, jo he deduït el següent : primer, que la Proposició de Llei de Sanitat de Catalunya, que ara estem debatent —com es desprèn del seu propi nom—, pretén no solament crear i regular el Servei Català de la Salut, sinó que el seu objecte és molt més extens —l'Exposició de Motius, si la llegeixen, ho sabran i, si han escoltat amb atenció el senyor Font, també ja ho han vist. L'amplitud d'aquest objecte contrasta, en canvi, amb la Llei —no l'explicació, sinó la llei—, amb la poca extensió d'aquesta norma, i es barregen, constantment, objectius generals, que estan molt bé, però que es barregen constantment amb els de la creació del Servei Català de la Salut.

La segona observació és que, en el Títol Segon d'aquesta Llei, es contempla la creació i la regulació del Servei Català de la Salut, i es configura aquest servei com un organisme autònom adscrit al Departament de Sanitat i Seguretat Social, i en això coincideix amb la regulació que fa una de les lleis —de les quatre o cinc lleis que també s'han aprovat— de creació del Servei de la Salut a tot l'Estat, tal com preveu la Llei de la Comunitat Valenciana. Hi ha una variant molt significativa, que la constitueix el fet que es marqui, també com a objectiu del Servei Català de la Salut, l'atenció socio-sanitària.

El tercer punt seria pel que fa a les funcions, que es confonen constantment, i que, sota la denominació de «funcions», s'està regulant, en primer terme, la composició del Servei Català de la Salut i, a continuació, les funcions que pròpiament li corresponen.

Pel que fa al Consell de Direcció, cal destacar que es preveu una participació molt àmplia de les corporacions locals en detriment de la participació de representants de la Generalitat —això, ara ho veurem de seguida—, circumstància que no es dona i no es produeix en la Llei del Servei Valencià de la Salut, i això és una cosa certament curiosa.

La cinquena és que, respecte a les àrees de salut, cal posar de manifest que, si bé la terminologia, les activitats i la delimitació d'aquestes àrees s'ajusta a les previsions de la Llei General de Sanitat, com a nota diferenciadora es dona un tractament espe-

cial a Barcelona, a les zones de muntanya i a altres zones desfavorides —d'això, en tot cas, ja en parlarem.

Jo penso que ara, el que jo he d'exposar a vostès, perquè tinguin el panorama global, haurien de ser les discrepàncies que aquesta Proposició de Llei té amb la Llei General de Sanitat. No és que a mi em preocupin massa les discrepàncies amb una llei de l'Estat, però, en el camí del pacte, cal tenir-les presents i, per tant, jo, si més no, les vull citar. I són les següents : primera, les competències atribuïdes als ajuntaments s'ajusten a les previsions de la Llei General de Sanitat —això és evident—, però no s'hi ajusten, en absolut, les competències de les diputacions que aquesta Proposició presenta.

Segona : pel que fa al Consell de Direcció de l'àrea, no es respecten les previsions de l'article 52 de la Llei General de Sanitat, en la mesura que es fa excepció del percentatge del 60% de representació en aquest Consell de Direcció dels consells de la comunitat autònoma, en els casos que la delimitació de l'àrea coincideix amb un municipi, com és el cas de la ciutat de Barcelona, i com era —ara mateix ho acabo de dir. Això no coincideix amb el contingut i amb la composició del Consell de Direcció de l'àrea de la Llei del Servei Valencià de la Salut, i també torna a ser, això, una curiosa coincidència.

Tercer : el director de l'àrea es configura, en l'article 24 de la Llei General de la Salut, com un òrgan de gestió d'aquesta, i, una vegada més, la terminologia que s'utilitza en la Proposició no s'adapta a la de la Llei General de Sanitat —i això no té massa importància, però de veritat que produeix una certa confusió.

La quarta és : en referència al Consell de Salut de l'àrea i la seva composició difereix, notablement, però molt notablement, de les previsions de la Llei General de Sanitat, i cal destacar la poca participació dels representants de la Generalitat, quan els representants de la Generalitat són de la Generalitat de Catalunya —no passa amb la Generalitat de València, o bé amb la Comunitat Andalusina.

També hi ha una discrepància sobre el nomenament i el cessament del director de l'àrea —però, aquesta, és una qüestió menor. I, per finalitzar, una contradicció d'aquesta Proposició amb la Llei que crea el Servei Valencià de la Salut, i és que no preveu —la valenciana— el règim jurídic dels actes de servei —no la valenciana, sinó la catalana.

Bé, jo podria seguir exposant un estudi comparatiu entre aquesta Proposició de Llei socialista amb la Llei de salut valenciana, que es va aprovar el 1987, amb el servei andalús de la salut, del 86, amb el gallec, d'aquest mateix any, amb la Llei General de Sanitat i amb l'Avantprojecte de Llei de Creació del Servei Català de la Salut. No ho faré, no ho faré per una raó : perquè no vull confrontar un tràmit real parlamentari amb un avantprojecte, encara que estigui previst que aquest avantprojecte sigui projecte d'aquí a uns dies, i encara que, en la legislatura passada —com s'ha dit molt bé aquí—, s'hagués presentat un projecte que després va decaure. Jo penso que no fóra just que ho fes d'aquesta manera, però hauran de convenir que sí que l'avantprojecte m'ha de servir —i l'hauré de fer servir— com a punt de referència, ja que la nostra posició, que és la que ens defineix, és la que he de defensar per tenir un clar judici de la Proposició socialista que se'ns presenta i perquè, com he dit al començament, em sembla indispensable perquè tots vostès, senyores i senyors diputats, puguin, a l'hora de

votar, prendre lliurement la seva decisió, com fem sempre.

Permetin-me, doncs, que, per expressar aquest criteri, citi, en primer lloc, les coincidències entre aquesta Proposició de Llei i el que sabem que és el criteri del Departament, i que, després de les llargues discussions del meu Grup parlamentari, abonen.

Quatre àmplies coincidències. Primera : una coincidència en els objectius genèrics sobre les necessitats del servei, coordinació de recursos, organització, integració de les actuals organitzacions sobre protecció i millora de la salut de la població, la prestació de serveis en la promoció de la salut, en la prevenció de la malaltia, l'assistència sanitària, la rehabilitació, la seva extensió progressiva a tots els ciutadans..., tot això són coincidències —àmplies, totals, absolutes, sense cap mena de diferència—, coincidències amb els principis d'organització : simplificació, racionalització, coordinació, descentralització, desconcentració, atenció integral de la salut, ordenació, planificació, programació, avaluació i inspecció; coincidències en relació amb les activitats del Servei Català de la Salut. Podríem assumir cada un dels punts d'aquestes coincidències —coincidència genèrica amb l'estructura central. Es produeix, però —fins i tot en aquestes coincidències—, en algun moment, alguna important discrepància, per exemple en la composició del Consell de Direcció del Servei Català de la Salut : la proporció de la Llei socialista pretén una representació dels ajuntaments i de les diputacions que, a parer nostre, és sobrelevada, tenint en compte que la responsabilitat d'ordenació sanitària a Catalunya correspon a la Generalitat. Però, malgrat aquestes àmplies i genèriques coincidències, que els puc assegurar que no es perdran i que seran tingudes en compte, hi ha unes serioses discrepàncies; les he enumerat una mica quan abans he explicat el contingut, la lectura del contingut, la nostra lectura del contingut; però ara n'he seleccionat algunes, extretes de la Llei socialista, i que les vull destacar, perquè em sembla que són molt importants. La primera és sobre la naturalesa de l'ens. En la Proposició socialista —que també passa amb la valenciana i també passa amb la gallega—, aquest Servei Català de la Salut és un organisme autònom; el Departament s'inclina per un ens públic : aquesta és una diferència ja fonamental, i que no cal discutir, perquè no tinc temps per fer-ho.

La segona és sobre la composició del Consell de Direcció del Servei Català de la Salut. Mirin, en el projecte del Departament hi ha dotze membres de l'Administració de la Generalitat, a la Proposició socialista n'hi ha sis, i en el projecte aprovat en la Llei valenciana n'hi ha onze —això, també, **no** deixa de ser curiós. Sobre la composició del Consell de la Salut, per exemple, torna a passar el mateix : el Departament, amb vint-i-nou membres en el seu conjunt, nou són de l'Administració autonòmica, i, en el projecte socialista, que són trenta, en conjunt, només en són tres, i en el projecte valencià en tornen a ser vuit.

La quarta fa referència a l'estructura i l'organització territorial sobre la naturalesa de les regions sanitàries : la Proposició socialista no parla de «regions sanitàries», parla «d'àrees de salut»; nosaltres entenem que les regions sanitàries són uns òrgans descentralitzats de gestió del sistema sanitari públic a Catalunya —ho entenem així—, els quals poden ser dotats de personalitat jurídica com a organismes autònoms —aquesta és una seriosa diferència. I una altra diferència que hi ha és so-

bre..., fa referència al municipi de Barcelona —com abans he dit— : el Departament no fa cap previsió especial, en canvi la Proposició socialista preveu que la ciutat de Barcelona conforma una única àrea de salut quant a l'estructura dels seus òrgans, així com la territorialització d'aquesta sobre la base dels districtes municipals i, naturalment, això comporta, doncs, una composició determinada dels seus òrgans de Govern.

La sisena és sobre la designació dels membres del Consell de la Direcció de la regió sanitària, que és molt diferent : en el Departament —i en la Llei gallega i en la Llei General de Sanitat— els representants de les corporacions són designats pels representants al Consell de Salut de la Regió Sanitària, i, en canvi, en el projecte socialista són designats pel mateix ajuntament.

I, la setena, com a última, fa referència al règim financer del Servei Català de la Salut, els recursos procedents de l'Administració central, de l'Administració local i altres fonts de finançament que, en el projecte socialista parla de taxes derivades de la prestació de serveis, parla d'ingressos derivats de l'assistència sanitària, i que nosaltres entenem que això són unes qüestions que les hauríem de discutir molt.

Altres raons, encara, de fortes discrepàncies serien les competències dels ajuntaments —una altra vegada—, l'exercici de les competències per delegació —que això és importantíssim—, la dependència —i, si no, vagin a preguntar-ho a la gent que hi és— del personal que exerceix aquesta competència, de qui depèn —de qui depèn, aquest personal— i, sobretot, les competències de les diputacions.

Per acabar, Molt Honorable i generós President del Parlament, una darrera consideració : aquesta Proposició de Llei socialista no pot quedar en el buit, cal trobar —com diu el senyor Font— un consens. De manera que, amb les dotzenes i dotzenes de suggeriments recollits de dictàmens i d'informes que l'actual Direcció del Departament té sobre l'avantprojecte que d'aquí a uns dies entrarà en el Parlament, ha de servir per fer una bona llei de creació del Servei Català de la Salut, que és del que de veritat es tracta, com ha fet la Comunitat Valenciana, la gallega o l'andalusa, i com —si vostès em donen els seus vots—, entre tots, la farem.

D'on provenen els suggeriments aquests que jo he dit, els dictàmens i els informes? Doncs gairebé de la totalitat corporativa, professional i laboral de la societat catalana sanitària. Pensen que l'avantprojecte, en els seus dos anys de gestació —en l'altre legislatura i, sobretot, en aquesta— ha estat tramesa a una trentena d'entitats o de col·lectius importants, que ens han permès fer una bona prospecció, una feina conjunta que recull moltes i moltes opinions rigoroses i que ens sembla que no fóra prudent estacionar. Anomeno les més importants : Col·legi de Metges de Barcelona, de Girona, de Lleida i de Tarragona, Farmacèutics de Girona, de Lleida i de Tarragona, Col·legi d'ATS i Diplomats en Infermeria de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona, Col·legi d'Odontòlegs de Catalunya, Federació de Facultats d'Hospitals de l'ICS, Consorci Hospitalari de Catalunya, Unió Catalana d'Hospitals, PIMEC, Foment del Treball, Sindicat de Metges de Catalunya, Sindicat d'ATS i Diplomats en Infermeria, USO, UGT, Comissions Obreres, Sindicat de Quadres de Catalunya i a la Federació de Municipis de Catalunya i a l'Associació Catalana de Municipis. Precisament

he pogut llegir uns extensos i interessants informes de la Federació Catalana de Municipis, i també he llegit el que en podríem dir «criteris del Ministeri de Sanitat i Consum espanyol», que per algun mecanisme li haurà arribat i que ha emès també el seu punt de vista, i que són els que, de veritat, acaben de reblar el clau de la nostra posició.

I és per tot això que he dit i el que, si disposés de més temps, els asseguro que els diria (*remor de veus*), la gent de CiU proposa a aquest plenari la no-acceptació a tràmit de la Proposició socialista que estem debatent ara. Ens sembla que, analitzada a fons, i tenint en compte les coincidències i les discrepàncies, no només amb el nostre avantprojecte, sinó amb les lleis socialistes aprovades al País Valencià i a Andalusia i amb la mateixa Llei General de Sanitat, serà més fàcil incloure en el nostre projecte tot el que és coincidència que no pas eliminar les discrepàncies de la Proposició socialista, perquè aquesta Proposició, resolta amb esmenes, podrà ser d'una vàlua considerable. Jo sé que això, ara, en aquest moment, pot doldre molt; tots tenim una certa debilitat per les coses que fem i, sobretot, senyor Font, si les fem amb molta il·lusió, com vostè fa les coses, però a la llarga, senyores i senyors diputats, senyor President, ens en sentirem, si ho fem així, molt satisfets.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor Font.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colomines. Els grups poden participar ara per fixar la seva posició. Pel Grup Mixt té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, creiem els diputats del CDS, i no només nosaltres, que la situació actual de la sanitat a Catalunya dista molt de ser satisfactòria; l'increment progressiu de la demanda d'assistència, de prevenció i de farmàcia genera, no tan sols un increment de la despesa, sinó un augment de la complexitat de la xarxa sanitària. Malgrat els esforços, que hem de dir que són més aviat insuficients i puntuals, la sanitat a casa nostra pateix, després de vuit anys de govern convergent, una situació molt deficitària a tots els nivells : assistència primària, assistència especialitzada —tant extra com hospitalària—, centres propis, centres concertats, dèficits crònics que s'arrossegueuen i s'incrementen, etcètera.

La Conselleria continua demostrant la seva incapacitat de gestió, que ja és crònica —i quasi acabarà per acostumar-nos-hi—, en els aspectes de planificació global, definició d'objectius i prioritats, estructuració, racionalització i coordinació dels diferents tipus d'assistència.

A més a més de la insuficiència de recursos, que, és clar, tots estem d'acord que es necessiten més recursos econòmics, hi ha clarament un problema de planificació i gestió. Els hospitals propis de l'ICS en són un bon exemple, que ja ha sortit força cops aquí a la Cambra, i que, malauradament, tornarà a sortir. Per tant, no cal dir que la Proposició de Llei presentada pel Grup Socialista és una necessitat urgent, i que ha de permetre començar a vertebrar d'una manera seriosa la sanitat catalana.

El que ens és difícil de comprendre als diputats del CDS és com, després de vuit anys de transferències sanitàries, el partit del Govern encara no ha estat capaç d'adonar-se de la necessitat primordial de disposar d'un element imprescindible per començar a edificar una sanitat autònoma eficaç. La Llei de Sanitat de Catalunya i la creació del Servei Català de la Salut : fa

ara, ja, tot just tres anys de la promulgació de la Ley General de Sanidad de l'Estat, i vostès no és fins al febrer de l'any passat en què, amb força pressa, perquè ja les eleccions eren properes, aproven en el Consell Executiu el Projecte de Llei de Creació del Servei Català de la Salut, Projecte que, per cert, encara no hem discutit en aquest Parlament, i d'això ja fa més d'un any, encara que en el debat de Pressupostos del proppassat desembre l'Il·lustre Diputat senyor Colomines ja va tranquil·litzar la nostra angoixa anunciant la seva propera arribada; avui ha tornat a fer-ho.

Atès que, pel que es veu, és llarg de recórrer el camí entre la plaça Sant Jaume i el parc de la Ciutadella —jo no sé si perquè abans haurà de passar per València, ateses les preocupacions que l'Il·lustre Diputat senyor Colomines ha manifestat intensament, al llarg de la seva intervenció, sobre la sanitat valenciana—, bo és que, pensant a millorar la sanitat, acceptem de començar a debatre la Proposició de Llei del Grup Socialista.

Per tant, i permetin-me que hi insistim, ens trobem un cop més davant, no sé si de passivitat, no sé si d'incompetència, segurament de frivolitat política, en un tema que afecta la salut de tots, i això és molt difícil de justificar i de comprendre. Els diputats del CDS destaquem un cop més que sigui l'oposició qui hagi de prendre iniciatives tan bàsiques com aquesta en temes prioritaris com és el de la salut, transcendents, tant humanament com econòmicament. Evidentment, no vol dir això que subscriuim íntegrament el projecte, la Proposició que ens presenta el Partit Socialista. Reconeixem, això sí, l'esforç que significa la seva presentació, i al seu dia hi farem les esmenes que considerem oportunes per millorar el text. Per tant, senyores diputades, senyors diputats, el vot dels diputats del CDS serà afirmatiu a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, com ho serà genèricament cada vegada que un grup d'aquesta Cambra porti proposicions, siguin de Llei, siguin no de Llei, per debatre en aquest Parlament, però, a la vegada, aprofitem per denunciar —com ja hem fet reiteradament— l'escassa atenció que presta el partit de la majoria a endegar una reforma seriosa de la planificació i la gestió de la sanitat a Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, hem d'agrair, si més no, la claredat en l'exposició de l'Il·lustre Diputat senyor Colomines a l'hora de fer el torn en contra d'aquesta presa en consideració de la Proposició de Llei que ha presentat el Grup Socialista, perquè, si més no, ha dit exactament el que pensaven fer, i també hem d'agrair —ho voldríem veure com un bon símptoma— saber que, d'aquí a pocs dies —ha dit «d'aquí a pocs dies»—, aquest avantprojecte que es va parlant serà projecte i entrarà en aquesta Cambra.

Dit això també volia dir, de tota manera, que el nostre Grup ja és tradicional que doni suport —hi donarem, per tant, suport plenament— a qualsevol presa en consideració d'una proposició de llei que presenten els diferents grups parlamentaris de l'oposició. I especialment hi donarem suport pel fet que es tracti d'una proposició de llei de la sanitat de Catalunya que té com a objectiu assegurar la protecció de la salut de totes les ciutadanes i de tots els ciutadans d'aquest país. Ens plauria,

però —i deixariem, eventualment, per al debat o de la Proposició de Llei o del Projecte de Llei en ponència—, que aquesta voluntat de consens manifestada per l'Il·lustre Diputat senyor Colomines, responent a la petició de consens que ha fet l'Il·lustre Diputat senyor Font, pogués trobar-se en la formulació de la ponència conjunta; una cosa no treu l'altra : es podria admetre a tràmit perfectament aquesta Proposició de Llei del Grup Socialista; òbviament es trobaria en ponència conjunta amb el Projecte del Govern, i els altres grups parlamentaris podríem aportar-hi les nostres pròpies propostes, perquè, en definitiva, es tracta de desenvolupar una llei fonamental per al país, per als ciutadans d'aquest país. Entenem que aquesta hauria de ser la voluntat màxima del consens que uns i altres han manifestat, i és per això que el nostre Grup parlamentari votarà favorablement aquesta presa en consideració.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Popular té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ : Gràcies, Molt Honorable President. Senyores, el Grup parlamentari Popular ha presentat en moltes ocasions la necessitat de trobar, de donar una solució al difícil problema de la sanitat a Catalunya, perquè és evident que l'estructura i el funcionament de l'actual sanitat pública catalana són objecte de rebuig, són objecte de descontentament d'una gran majoria dels ciutadans de Catalunya i, particularment, dels seus usuaris. I la gestió que respecte a això ha fet l'actual Govern de la Generalitat no ha contribuït a millorar una situació que es deteriora dia a dia, que es deteriora progressivament.

En l'àmbit de l'Estat el Partit Popular ha oposat el seu model sanitari a la legislació socialista, i en l'àmbit de la Generalitat i dins de les nostres competències, el Partit Popular ha fet propostes que tindrien com a efecte millorar sensiblement les prestacions sanitàries. En aquest sentit, en el sentit de millorar, el Grup, el meu Grup, el Grup parlamentari Popular votarà favorablement la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei, no perquè considerem que aquesta iniciativa legislativa sigui assumible íntegrament, sinó perquè creiem que qualsevol intent de millorar la situació sanitària del nostre país ha de ser, com a mínim, escoltat i estudiat per aquesta Cambra. Puc anunciar ja que, en el cas que aquesta Cambra aprovi la tramitació d'aquesta iniciativa, el Grup que represento s'esforçarà —s'esforçarà al màxim— perquè, d'una manera constructiva, aquesta tasca legislativa sigui millorada; ho repeteixo, si el Ple hi dóna el seu suport i vist-i-plau, perquè així sigui en profit i benestar dels ciutadans de Catalunya.

Finalment, he de celebrar la notícia que ens ha confirmat l'Il·lustre Diputat senyor Colomines, que el Govern de la Generalitat presentarà en un breu termini una llei de sanitat.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Bauzá. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per anunciar que el nostre Grup votarà que sí, favorablement, la presa en consideració de la Proposició de Llei de Sanitat del Grup Socialista. Evidentment, com han dit

altres grups, aquest vot afirmatiu no significa que estem totalment d'acord amb tots els continguts dels textos, sinó que el que avui votem és si considerem oportú o no que el Ple del Parlament iniciï un procés legislatiu entorn d'un tema d'aquesta importància. Abans de sentir la intervenció del senyor Colomines, havíem decidit que el vot seria afirmatiu; jo crec que, després de sentir-la, ens refermem molt més que aquest vot hauria de ser positiu, perquè, al meu entendre —potser equivocadament—, el senyor Colomines no ens ha donat, no m'ha donat un sol argument —un—, ni un, per votar en contra, avui, aquí, d'aquesta Proposició de Llei. Hi ha hagut un moment que m'ha semblat que el senyor Colomines estava fent ja el debat de la Proposició de Llei, estava acceptant el marc de la Proposició de Llei.

Per què diem que cal votar que sí, avui, aquesta Proposició de Llei? Fonamentalment per dues raons : primera raó, raó global del funcionament d'aquesta Cambra. La meua poca experiència parlamentària em diu que aquesta Cambra està legislant poc, està legislant poc. Aquesta Cambra, el que és la seva funció important, l'està fent molt poc, i la pregunta és : per què? De vegades es diu : «És que ho tenim tot legislat, és que no cal legislar més». I en els últims plens estem veient que no hi ha iniciatives legislatives del Consell Executiu, el Consell Executiu no ens porta a aquest Parlament iniciatives legislatives. I en els últims plens estem veient que en aquest Parlament hi ha iniciatives legislatives de l'oposició : fa molt poc jo vaig sortir en aquesta Cambra per defensar una llei que feia referència a les competències urbanístiques; avui el Grup Socialista, l'Il·lustre Diputat senyor Font, porta una altra iniciativa legislativa. Doncs, bé, aquesta Cambra no legisla, no només perquè no té iniciativa el Consell Executiu, sinó perquè la majoria d'aquesta Cambra bloqueja les iniciatives legislatives de l'oposició.

I aquest és un tema greu, especialment greu. I per què? Perquè si arribéssim a la conclusió..., a la qual jo no he arribat, però si arribéssim a la conclusió que el Grup de la majoria no permetrà tirar endavant cap iniciativa legislativa, per principi, estaríem afeblint el sistema parlamentari; si poguéssim arribar a aquesta conclusió, estaríem afeblint el sistema parlamentari. El sistema parlamentari parteix de la pluralitat i parteix del fet que aquesta pluralitat és constructiva per al país, i que qualsevol grup parlamentari intenti dir que l'únic que és bo per al país és allò que porta endavant una part —més petita o més gran— del país, això —hi insisteixo— va en contra dels principis parlamentaris.

I com que el senyor Colomines no ha estat capaç de fer-me entendre quines són les raons del «no», jo en puc dir algunes, puc fer judicis d'intencions, entenent que potser m'estic equivocant. Jo no crec que sigui un problema d'incompetència ni d'incapacitat, estic segur que no. Per què es diu que «no» a aquesta Llei? Per què no s'ha legislat fins ara, aquesta Llei? Potser perquè no es vol que existeixi aquesta Llei. Estic segur que el Grup de la majoria té suficients recursos per haver presentat ja una iniciativa legislativa en relació amb aquest tema. Si no ho ha fet, per què ha estat? Perquè no vol que existeixi la Llei, fins ara. I, això, per què? Perquè el sector de la sanitat és un sector poc important? No : aquí s'ha demostrat, i el senyor Daniel Font ho ha dit repetidament, que el sector de la sanitat és avui el sector més important dintre dels Pressupostos de la

Generalitat. Per què el sector de la sanitat és un sector que té poca incidència en la vida dels ciutadans? No : és dels sectors que té més incidència. Per què no tenim competències? No : les tenim totes. Per què no hi ha una llei general de sanitat a nivell de l'Estat que ja ens diu que havíem d'haver legislat, i ja hem passat el termini? Per què? Aquí, a més, s'ha demostrat que històricament aquest ha estat un tema ben tractat a Catalunya. Per què? Vull tornar a utilitzar un argument que vaig utilitzar en l'esmena a la totalitat del projecte de Pressupost de Política Territorial : perquè el Govern de Convergència, i la majoria de Convergència, vol governar en aquest tema amb una certa impunitat —i perdonin la paraula—, amb una certa impunitat.

S'està governant la sanitat des de la no-planificació; s'està governant la sanitat des de la improvisació; s'està governant la sanitat des de la paràlisi, fins i tot, de la reforma de l'assistència primària; s'està governant la sanitat —tal com vàrem veure en la discussió del Pressupost— amb una tendència a la privatització, amb una tendència clara a la privatització —amb un increment, per exemple, dels concerts, del 20%, en l'últim pressupost; o estem veient com a l'hospital comarcal d'Igualada fins i tot es tira enrere una pròpia proposta de la Conselleria, que significarà, que està significant, de fet, la privatització i el desmantellament d'un hospital públic. Aquests són els problemes de fons que creiem, perquè no se'ns en donen altres, que estan darrera del «no» de la majoria convergent a la presa en consideració d'aquesta Llei.

He de dir que, en els eixos bàsics que l'Il·lustre Diputat Daniel Font ha presentat sobre el model de sanitat, hi coincidim : volem un model sanitari integrat, volem un model sanitari universal, volem un model sanitari a Catalunya que reculli... anava a dir noves aspiracions, però jo diria ja velles aspiracions, com que la planificació familiar, les drogodependències, la salut mental, estiguin dintre de la salut pública —unes velles aspiracions.

Per tot això, senyores i senyors diputats, demanem el vot afirmatiu, perquè la proposta ens sembla vàlida, perquè fa molt temps que s'havia de fer i perquè els arguments del senyor Colomines fins i tot han reafirmat la nostra posició de vot.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Saura. Passem seguidament a la votació d'aquesta presa en consideració.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha estat rebutjada per 44 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

Designació dels diputats que han de defensar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei Orgànica de Modificació de l'Article 487 del Codi Penal

A continuació passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és designació dels diputats que hauran de defensar davant la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei Orgànica de Modificació de l'Article 487 del Codi Penal.

Aquesta Presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 140.3 del Reglament, prèviament el Ple s'ha de pronunciar —i, a més, s'ha de pronunciar per majoria absoluta— sobre el nombre de diputats que s'han de designar. Queda obert el tràmit de proposta de nombre. (*L'I. Sr. Subirà demana per parlar.*) El senyor Subirà té la paraula.

El Sr. SUBIRÀ : Sí, senyor President. El nostre Grup voldria proposar que es designessin tres diputats per defensar aquesta Proposició.

El Sr. PRESIDENT : Els altres grups... S'aprova per assentiment? (*Pausa.*) Bé, però, de totes maneres, com que hi ha d'haver majoria absoluta, hem de votar.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord que siguin tres els diputats que s'han de designar, que es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

La xifra de tres diputats ha estat aprovada per 107 vots a favor, cap en contra i cap abstenció; per consegüent, s'ha assolit la majoria absoluta.

Es procedeix ara a la designació dels diputats. La votació serà mitjançant paperetes, segons l'article 81 del Reglament. (*Pausa.*) El senyor Secretari procedirà a llegir els noms dels senyors diputats, per ordre alfabètic. Prego que passin a disposar el seu vot.

(*D'acord amb l'article 81.1 del Reglament, les diputades i els diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la Mesa i dipositin a l'urna les paperetes; el M. II. Sr. President de la Generalitat, els H. Srs. diputats que són membres del Consell Executiu i els membres de la Mesa són cridats al final.*)

El Sr. PRESIDENT : Hi ha algun diputat que no hagi estat cridat? (*Pausa.*)

(*Es procedeix a l'escrutini.*)

El Sr. PRESIDENT : El resultat de la votació ha estat el següent : Carme Servitje, 60 vots; Manuela de Madre, 29 vots; Jaume Nualart, 7 vots; en blanc, 9 i 1 vot Pilar Busquets. Per consegüent, queden designats les diputades i diputats següents : Carme Servitje, Manuela de Madre i Jaume Nualart.

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposició no de Llei per la qual es crea una Comissió d'Estudi per a redefinir els Límits de les Zones de Protecció i d'Influència del Parc Nacional d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Higin Clotas, del Grup Socialista, amb la signatura d'una cinquena part dels membres de la Cambra. Per a la seva defensa té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ganyet.

Proposició no de Llei per la qual es crea una Comissió d'Estudi per a redefinir els Límits de les Zones de Protecció i d'Influència del Parc Nacional d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici

El Sr. GANYET : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, honorables membres del Consell Executiu i, especialment, Honorable Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, tractarem d'una qüestió de fons, d'una qüestió de fons dins del gran debat de la protecció del medi físic, debat europeu i mundial, com saben tots vostès, i ens referirem, es-

pecialment, a la participació de la població. Se'n desprèn, de l'experiència europea i americana en especial, que un parc, una zona protegida, imposada sense consulta i audiència als representants de la població més propera perd immediatament moltes de les seves potencialitats... Imposar un parc a la població directament afectada és un error, i és també una barbaritat —ja saben el sentit originari de la paraula *bàrbar*; *bàrbar* vol dir «estranger», ho volia dir en algun moment.

Jo he fet una visita als presidents dels consells comarcals, als alcaldes, i ells ho diuen clarament : es van assabentar de l'aprovació de la Llei de Reclassificació del Parc Nacional d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici per la premsa; no van ser escoltats, no van ser consultats pel Govern de Catalunya. Jo els voldria recordar unes paraules que vaig dir en el moment d'intervenció del Grup Socialista en el debat de la Llei. Deia que, feia molts pocs dies, havia sortit un programa de televisió, *135 escons*, i que interpellats pel periodista, els alcaldes de Boí i d'Espot, no sabien res de la Llei, ningú del Govern de Catalunya els havia explicat res... També el Director del Parc es mostrava decebut, en aquest mateix programa, pel baixíssim nivell d'inversions de la Generalitat, fins i tot deia, clarament, que eren «minses, insuficients i ridícules». I hem de comprovar, de constatar que s'ha viscut i s'ha actuat, sobretot, gràcies a les aportacions de l'Estat. Els visitants poden constatar, lamentablement, en quina situació de greu degradació i abandó es troba aquest espai que volem protegir, que volíem protegir amb la Llei que aprovàvem.

Com es defineix la idoneïtat dels límits de la zona de protecció i de la zona d'influència? Com es fa la contrastació sobre el terreny? Aquesta és la qüestió. He sabut que una d'aquestes línies, que un d'aquests límits passa, exactament, pel mig de la plaça d'un poble, per tant, una llamborda és de la zona perifèrica de protecció i un altra llamborda és de la zona d'influència. És clar, com es poden identificar els habitants de la zona al voltant del Parc Nacional d'Aiguestortes i Sant Maurici amb una definició en la qual ells no han pogut participar de cap de les maneres? Jo vull fer una declaració contundent a favor del Parc Nacional. Nosaltres hem estat sempre partidaris de la protecció del medi físic; des del Grup Socialista, m'atreiria a dir que compartim la tasca de capdavanters, la preocupació per la protecció del medi físic és constant i creixent en el Grup Socialista, en coherència amb el que és estandard dels partits socialistes, socialdemòcrates europeus, i dels sectors progressistes del nostre continent. Jo mateix deia, representant el meu Grup en la discussió de la Llei, que conferim una importància molt gran al conjunt de valors paisatgístics i ecològics presents a l'àrea protegida, que li atorgem una consideració especialíssima en el context català pirinenc, i també en el context del Migdia d'Europa. El Grup Socialista ha treballat en aquesta Llei, ha presentat més de seixanta esmenes —de les quals se n'han aprovat més de cinquanta—, i és una llàstima que no s'hagi arribat a un acord per aquest bloc important d'esmenes que fan referència a la configuració del Patronat i a la participació de les diverses administracions que han de conjuntar els seus esforços per assolir una autèntica protecció del medi físic.

Ens hem de referir, necessàriament, a la situació socioeconòmica de les poblacions afectades. S'ha de plantejar amb força la conveniència i la necessitat de compatibilitzar la protecció a què acabo de fer referència amb les possibilitats de desen-

volupament harmònic, equilibrat, de les poblacions autòctones; si no, fóra un autèntic contrasentit, senyores i senyors diputats. Però com s'arriba a aquest objectiu elemental? Pactant, escoltant, deixant participar, negociant. L'article 6 de la Llei feia referència a la zona d'influència; deia així mateix : «A l'efecte d'aquesta Llei es considera com a zona d'influència del Parc Nacional el territori dels termes municipals d'Espot, Barruera, Alt Aran, Alt Àneu, Sort i la Torre de Cabdella. L'establiment d'aquesta zona d'influència té les finalitats següents : fomentar les activitats tradicionals, sempre que assegurin un ús adequat dels recursos naturals; ordenar les activitats tradicionals; mantenir el nivell demogràfic i l'actual distribució de la població del Parc, mitjançant el foment de les activitats abans esmentades i la dotació d'un nivell adequat de serveis; mantenir la cultura, les tradicions, etcètera, i integrar els habitants de les zones d'influència en les activitats generades pel Parc Nacional...», i per a aconseguir aquests objectius —deia l'article 6— «s'ha de confeccionar un programa d'inversions i actuacions que afectarà els termes municipals que constitueixen la zona d'influència, tenint en compte allò que disposa la legislació específica de muntanya i de zones desfavorides». És claríssim : estem parlant d'un incompliment.

La posició del Grup Socialista va ser diàfana, en la discussió de la Llei. Nosaltres demanàvem una nova configuració del Patronat; nosaltres demanàvem que hi hagués una representació tripartida i paritària entre la Generalitat, l'Administració de l'Estat i els ens locals afectats.

Si volen, parlem de recursos. Quins recursos arriben avui al Parc Nacional d'Aiguestortes i a la zona d'influència? Pràcticament només arriben els minsos, escassos, insuficients recursos humans i econòmics provinents de la Generalitat de Catalunya, perquè l'Administració de l'Estat ha estat gairebé rebutjada dins del Patronat : té una representació insignificant en el Patronat —lògicament, quan es constitueixi. Nosaltres, d'acord amb els ajuntaments i amb els consells comarcals, estem a favor —i ho dic amb tota contundència i tota claredat—, a favor de canviar la Llei pel que fa a la configuració del Patronat, per assegurar una adequada representació de les administracions locals, de l'Administració de l'Estat i també de la Generalitat.

Perquè no n'hi ha prou, senyores i senyors diputats, senyor Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de declarar zones d'especial protecció, cal destinar-hi també recursos. La Generalitat de Catalunya destina a les seves zones protegides unes desenes de milions de pessetes; la Junta d'Andalusia hi destina milers de milions de pessetes. Vagin vostès a parlar amb els habitants que estan situats al voltant del Parc del Cadí-Moixeró, per exemple, i d'altres espais naturals protegits del nostre país. I no n'hi ha prou, només, d'escoltar els ajuntaments directament implicats i els consells comarcals : és bo, també, escoltar el conjunt de la societat. A nosaltres, ens agradaria que es complís el que diu la Llei d'Espais Naturals, del 12 del 85, la Llei 12/85, de Creació del Consell de Protecció de la Natura, com un òrgan consultiu en matèria de protecció de la natura i del paisatge, que ha d'emetre informes i dictàmens, que ha de prestar assessorament científic als òrgans gestors dels espais naturals de protecció especial, que ha de proposar modificacions en el Pla d'Espais Naturals, declaracions d'espais naturals de protecció especial, etcètera. No es pot protegir el territori de

Catalunya unilateralment.

És per tots aquests motius, per aquests arguments —que em semblen de pes—, que el Grup Socialista presenta a la consideració del Parlament aquesta Proposició no de Llei per la qual es crea una Comissió d'Estudi per a redefinir els Límits de les Zones de Protecció i d'Influència del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici. Diem el següent: «Els ajuntaments de Barruera, Espot, Torre de Cabdella, Sort, Alt Àneu i Alt Aran, i els Consells Comarcals de l'Alta Ribagorça, el Pallars Sobirà, el Pallars Jussà i la Vall d'Aran, institucions representatives de la zona directament afectada per la Llei 7/88, del 30 de març, de Reclassificació del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici, que no van ser consultades pel Govern de la Generalitat a l'hora de la discussió parlamentària, se senten enormement perjudicades en les seves possibilitats de desenvolupament socio-econòmic equilibrat, per la definició dels límits de la zona perifèrica de protecció i la zona d'influència. Davant de la greu situació existent, els diputats sotsignats presenten la següent Proposició no de Llei: primer, el Parlament de Catalunya acorda crear abans del dia 15 de juny del 89 una comissió d'estudi, amb l'objectiu de redefinir els límits de la zona perifèrica de protecció i de la zona d'influència del Parc, formada paritàriament per representants dels ajuntaments i dels consells comarcals afectats», dos dels presidents ens acompanyen en aquesta Sala avui, «i per representants dels diversos Departaments del Govern de la Generalitat interessats». I, segon punt: «La Comissió d'estudi proposarà al Parlament, a través del Govern de la Generalitat, una modificació dels límits de la zona perifèrica de protecció i de la zona d'influència, que compatibilitzi els objectius previstos a la Llei amb les justes necessitats de desenvolupament socio-econòmic equilibrat de les poblacions afectades, abans de la fi de l'any 1989.»

Es tracta...

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, que se li ha acabat el temps, eh?

El Sr. GANYET: Vaig acabant, senyor President. Es tracta d'un imperatiu d'eficàcia, d'un imperatiu de sensibilitat i pràctica democràtica, d'una exigència de respecte als representants de les poblacions afectades; l'imperatiu, en definitiva, de consideració dels ens locals de l'àrea com a majors d'edat. És un avís als navegants; en aquest cas, un avís als governants: no menystinguin els ajuntaments i els consells comarcals, no continuïn menystenint-los. No és bo per al conjunt del país. Tenen ara una excel·lent oportunitat d'introduir un canvi, un cop de timó, una rectificació. Considerin, d'una vegada, que hi ha catalans pirinencs.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ganyet. Hi ha una esmena presentada pel Grup Mixt; per defensar-la, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre. Em permeto recordar que són deu minuts el temps concedit.

El Sr. LATORRE: Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, els diputats del CDS hem presentat una esmena de tres punts a la Proposició no de Llei, del Grup Socialista, sobre la Constitució d'una Comissió d'Estudi per a redefinir els Límits de les Zones de Protecció i d'Influència del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici.

La Llei del 30 de març del 88 es va publicar el 15 d'abril segü-

ent al DOGC. Es tracta, doncs, d'una llei que encara no té un any de vigència i que, a hores d'ara, no s'ha començat a aplicar en la major part de les seves prescripcions. En efecte, el Patronat que preveu l'article 9 de la Llei com a element fonamental per a la gestió del Parc Nacional encara no s'ha constituït, quan, segons la Disposició Final Tercera de la Llei, hi havia un termini de dos mesos a partir de l'entrada en vigor d'aquesta per fer-ho. Constatada aquesta circumstància, el punt 1 de la nostra esmena proposa la seva constitució abans del 15 de juny del 1989.

La Disposició Final Primera de la Llei determina que, en el termini màxim d'un any, el Consell Executiu, amb l'informe previ del Patronat, haurà de dictar les normes necessàries per al desplegament i execució de la Llei. Lògicament, com que el Patronat no existeix, aquest precepte també ha estat incomplet pel Govern de la Generalitat, i, per això, el punt 2 de la nostra esmena pretén instar el Govern per tal que acompleixi les seves obligacions, derivades d'aquesta Disposició Final Primera, abans del 30 de setembre d'aquest any.

Mitjançant el punt 3 de la nostra esmena, pretenem que els organismes competents facin aprovar el planejament especial necessari per a la gestió del Parc, tal com preveu la Disposició Final Segona de la Llei, i proposem que ho facin abans del 30 de setembre d'aquest any, ja que no ho han fet dins del termini que preveia la Llei.

Aquests últims dies, els diputats del Centre Democràtic i Social —i suposo que la resta dels grups parlamentaris— han rebut l'informe de gestió del parc relatiu a l'any 1988 que ens ha lliurat la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, del qual només podem deduir que l'han visitat 250.000 persones i 74.000 vehicles, que s'han fet alguns informes per part de la direcció del parc, algunes acampades de colònies i alguna petita obra de conservació. En definitiva, senyores diputades i senyors diputats, pràcticament res, sinó la constatació de la manca de voluntat política per part del Govern per complir i fer complir aquesta Llei. Creiem que aquesta és la qüestió: el compliment de la Llei; aquesta és la qüestió prioritària, i la resta de qüestions són col·laterals, són accidentals.

Els diputats del Centre Democràtic i Social entenem com a fonamentades les queixes dels Ajuntaments de Barruera, Espot, la Torre de Cabdella, Sort, Alt Àneu i Alt Aran, i dels Consells Comarcals de l'Alta Ribagorça, del Pallars Sobirà, dels Pallars Jussà i de la Vall d'Aran, que no varen ser consultats a l'hora de promulgar la Llei que ja hem citat repetidament, i per això donarem suport a la constitució de la comissió d'estudi que se'ns proposa, la qual cosa no és incompatible amb la posada en marxa dels mecanismes d'actuació previstos a la Llei que proposem a les nostres esmenes, que confiem que seran acceptades pel Grup Socialista.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Latorre. Ara poden intervenir els altres grups parlamentaris. El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya? Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor President, de l'escó estant i breument, per fer conèixer el nostre vot favorable a aquesta Proposta, d'entrada, per comprendre, en primer lloc, aquesta situació que ens ha estat descrita aquí d'un estat d'una certa inquietud i malestar per part d'ajuntaments i consells co-

marcats afectats. Des d'aquest punt de vista, entenem com a positiva la necessitat que s'ha plantejat que, justament una comissió paritària, tant d'organismes vinculats a la Generalitat com d'aquests ajuntaments i consells comarcals, els directament afectats siguin els més indicats per tractar del tema en qüestió; fonamentalment, perquè és, al nostre entendre, una conveniència absoluta vincular de manera favorable els habitants i els residents a les proximitats i als entorns dels àmbits protegits, de manera que no siguin aquests els qui, per una banda, mantenint una voluntat proteccionista i conservacionista, hagin de ser els qui hagin de pagar el cost social i econòmic de la conservació. Des d'aquest punt de vista, nosaltres creiem que aquests n'haurien de ser els principals beneficiaris i que l'existència d'àmbits protegits, de cap de les maneres no pot ser una limitació a les possibilitats de vida i de desenvolupament dels habitants del seu entorn. Per això nosaltres votarem favorablement.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup parlamenari Popular, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. També molt breument, per manifestar, en primer lloc, que té més raó que un sant, senyor Ganyet, en tot lo que acaba d'explicar. Però hi ha un problema de forma, senyor Diputat, pel qual lo Grup Popular no pot votar, lamentablement, no pot votar favorablement esta Proposició no de Llei, i només per un problema de forma, que és opinable, però així ho entenem nosaltres.

Tenim lo convenciment que redefinir els límits de la zona de protecció i d'influència del Parc Nacional d'Aigüestortes i de Sant Maurici, és una aspiració —com ha dit vostè—, és objectiu dels ajuntaments implicats i, consegüentment, també dels consells comarcals, amb la finalitat —com assenyala la seva Proposició no de Llei— d'obtenir un desenvolupament socioeconòmic equilibrat de totes les poblacions afectades.

Nosaltres entenem que els ajuntaments de Barruera, d'Espot, la Torre de Cabdella, Sort, Alt Àneu i Alt Aran, no només havien de ser consultats a l'hora de la discussió parlamentària —com diu la seva Proposició no de Llei—, sinó a l'hora d'elaborar lo Projecte de Llei per part del Govern de la Generalitat, entre altres coses, perquè tots sabem, tots tenim l'experiència, que difícilment es poden incorporar esmenes substancials, quan un text articulat ja ha entrat al Parlament, difícilment s'hi poden incorporar —deia— esmenes substancials davant de l'habitual posició invariable del Consell Executiu —i, d'això, en tenim tots experiència. Però, independentment d'estes dues consideracions —la de redefinir els límits i la política de consultar prèviament les representacions institucionals—, nosaltres interpretem que, des del punt de vista formal, es desprèn una irregularitat de tipus..., o formal, que no podem compartir amb lo Grup proposant.

Per la seva autoritat política i institucional, lo Parlament de Catalunya pot instar lo Consell Executiu a crear una o diverses comissions. Per les mateixes atribucions, polítiques i institucionals, es pot crear una comissió que vinculi el Parlament i el Govern, però mai lo Parlament —entenem nosaltres— pot acordar la creació d'una comissió que, a més d'obligar un o diversos departaments de la Generalitat, vinculi i obligui —com en est cas— ajuntaments i consells comarcals. Seria, en tot cas, una obligació i una vinculació de caràcter subjectiu. Només per

lleí —només per lleí—, una institució pot estar sotmesa al Parlament de Catalunya i al Consell Executiu. I, com que lo primer punt de la Proposició no de Llei no observa, podríem dir, est principi de seguretat jurídica, i el segon punt de la Proposició no de Llei, evidentment, és una conseqüència de l'anterior, lo Grup Popular votarà «abstenció» en esta iniciativa del Grup Socialista, tot i aclarir, per evitar, no dic falsos comentaris —que vostè seria incapaç de fer-los, i em consta—, sinó per evitar males interpretacions, tot i aclarir —dic— que, si esta Proposició no de Llei arriba novament a esta Cambra vinculant lo Parlament, a través dels grups parlamentaris, obligant lo Consell Executiu i consultant o participant a voluntat ajuntaments i consells comarcals, obtindrà no només lo nostre vot favorable, sinó compti també amb la firma i amb la defensa per a la creació d'esta comissió de seguiment que interessa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup d'Iniciativa per Catalunya vol fixar posició? (*Pausa.*) Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. El Grup d'Iniciativa per Catalunya veiem —d'acord amb les..., és una expressió feta pel senyor Ganyet— amb preocupació la continuïtat en la pràctica d'actuacions que es fan, moltes vegades d'esquena, i fins i tot contra la voluntat de ciutadans, que són els més directament afectats per determinats projectes, i aquest n'és un cas, podríem dir, típic : aquí es va fer una redefinició, una reclassificació del Parc Nacional d'Aigüestortes, i resulta que, en tot el procés previ a l'elaboració del Projecte de Llei, i en la seva discussió i aprovació posterior, els afectats directament no van ser consultats. Creiem que això és una pràctica que, si bé jo no vaig poder-la constatar —en aquells moments no era diputat i tampoc no visc prop d'allà—, però sí que l'he constatat com a pràctiques que es feien antigament, i que han donat resultats, moltes vegades, molt negatius. Jo que visc a la zona d'influència de la reserva nacional de caça dels «Puertos de Tortosa y Beceite» —concretament a l'altre extrem de Catalunya—, sé els greus problemes que va comportar aquella definició d'una reserva nacional, que va ser feta contra la voluntat d'ajuntaments i de particulars que hi havia allà, i que això ha generat forts conflictes, fortes insatisfaccions, moltes protestes, i que el tema encara està per resoldre. Llavors, jo no sé si el problema pot ser exactament igual, conec molt poc el Parc Nacional d'Aigüestortes —només hi he estat un parell de vegades—, però el que sí que crec és que hi ha un defecte de forma important en tot el procés d'elaboració de la Llei i que, en aquest cas, la Proposició socialista va dirigida a intentar resoldre aquestes greus mancances.

Moltes vegades —entenem que Barcelona, que està lluny, tant d'Aigüestortes com de Tortosa-Beseit— es fan actuacions, aquí al Parlament, més per quedar bé, més perquè surti a la premsa que s'ha fet una determinada iniciativa legislativa, que per actuar seriosament i amb veritable interès sobre un tema com aquest que estem parlant. Què passa? Que es fa la llei i després —com també s'ha constatat pels diputats del Grup Mixt— ni s'aplica, ni es posen els mitjans per portar-la a terme d'una manera seriosa. Constatem també l'extraordinari interès que demostra la Conselleria d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en escoltar i atendre els suggeriments i les propostes que fan els altres grups de la Cambra, i que per tant en fa suposar que

tindran molt en compte aquesta Proposició.

Nosaltres volem deixar clar que no qüestionem els objectius, els objectius de la Llei 7/88, de Reclassificació del Parc Nacional, perquè creiem que, com a objectius, estan ben definits. Volem deixar constància, amb la nostra posició favorable, de la necessitat d'establir aquests procediments de consulta prèvia, de conformitat i, si és possible, de col·laboració i participació dels organismes, entitats i persones que puguin ser afectades, perquè considerem que és l'única manera de poder arribar a uns resultats positius i desitjables en qualsevol actuació dirigida a la protecció del medi natural.

Per aquests motius, nosaltres, tot i que possiblement en la forma concreta de la Proposició puguin haver-hi algunes dificultats d'interpretació, votariem a favor d'aquesta comissió d'estudi que consta en el primer punt, que té per objecte redefinir els límits de la zona perifèrica de protecció de la zona d'influència del Parc Nacional, perquè pensem que pot fer això i pot també estudiar les actuacions a portar a terme per resoldre les insuficiències que s'estan manifestant, i demanariem al Grup Socialista que al punt dos pogués incloure-hi una petita modificació, perquè diu: «La Comissió proposarà la modificació dels límits de les dues zones que comptabilitzi els objectius previstos a la Llei amb les justes necessitats de desenvolupament socio-econòmic». Bé, nosaltres diríem que..., ens agradaria que s'afegís que «La Comissió proposarà, si s'escau», és a dir, en funció dels resultats, per no prejudicar quins seran els resultats de la Comissió —si s'escau— «proposarà això», com podria proposar alguna altra cosa; si s'afegís això no tindríem cap inconvenient a votar-la favorablement.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, per fixar posició, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Bada.

El Sr. BADA: Sí, però, em fa la impressió que caldria saber exactament si s'accepten les esmenes pel Grup proposant, no?... O després. Aleshores, passaré a la tribuna. *(Pausa.)*

Senyor President, senyores i senyors diputats, el senyor Ganyet té la virtut de veure el que jo no veig —volia saludar un senyor Conseller, l'hem esmentat dues vegades—, i suposo que té la mateixa virtut de veure una línia divisòria entremig d'un bell poblet del nostre Pirineu.

Jo, abans d'entrar en el tema, voldria fer unes precisions: la Llei 7/1988, del 30 de març, va reclassificar el Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici, i va diferenciar tres àrees amb diferents graus d'incidència. Primer: parc nacional en sentit estricte de protecció, i que afecta els municipis de Barruera i Espot; en aquesta zona no són permesos els aprofitaments dels recursos naturals que provoquin alteracions ecològiques o paisatgístiques, llevat dels usos tradicionals ara existents: la protecció d'aquesta zona és estricta.

Segon: la zona perifèrica de protecció, creada per tal de protegir el parc dels impactes exteriors i que afecta els municipis de Barruera, Espot, Alt Àneu, Alt Aran, Sort i la Torre de Cabdella. És una zona creada per a la protecció del parc, el qual envolta amb un anell la missió d'esmortir els impactes exteriors del parc. En ell estan permesos els aprofitaments i usos tradicionals que no ocasionin impactes a l'àrea interior, és a dir, al parc, entre els quals hi ha els aprofitaments ramaders, forestals i turístics tradicionals en aquestes àrees, com és l'esquí —com és l'esquí—; es permet, doncs, l'esquí en aquesta zona perifè-

ca de protecció.

Tercera: la zona d'influència, amb la finalitat de potenciar el desenvolupament de les poblacions situades en aquesta àrea, i que comprèn tots els municipis inclosos en el parc i en la seva zona perifèrica de protecció, és a dir, els anomenats anteriorment. L'article sisè de la Llei, en l'apartat segon, exposa les finalitats de desenvolupament d'aquesta àrea. En conjunt, es pot afirmar que la Llei del Parc Nacional potencia les activitats de les comarques, i que no suposa cap mesura que limiti llur desenvolupament econòmic. El dubte sobre la delimitació de la zona perifèrica de protecció, restarà resolt quan sigui delimitat amb exactitud el seu perímetre i es realitzi el conseqüent afitament. En l'actualitat s'està realitzant el mapa a escala 1:10.000 de tota la zona; això permetrà fixar amb claredat els límits del parc i de la seva zona perifèrica de protecció, ja que algunes àrees dubtoses en els mapes a escales reduïdes, possiblement quedaran a l'exterior de la zona perifèrica, una vegada es pugui treballar a escala ampla. Tot això suposarà establir el que sempre ha estat l'esperit de la Llei d'Aigüestortes, que els usos tradicionals en aquestes comarques, entre ells —ho repeteixo— l'esquí, puguin continuar realitzant-se i que es potenciï el desenvolupament econòmic de la zona amb harmonia, amb la protecció del parc nacional situat a l'interior de la zona perifèrica.

Patronat: permetin-me manifestar-los la immediata constitució del Patronat —i lamentem el retard d'alguns organismes a donar el nom del seu representant. Jo voldria recordar-los les entitats que formen part del Patronat, d'acord amb la Llei: el Departament d'Agricultura, amb dos representants, Política Territorial, un —tots els que segueixen, un—, Cultura, un altre, Ensenyament, Comerç, Indústria, l'Estat, ICONA; un per les universitats, un altre per Defensa i Natura, l'Institut d'Estudis Catalans, i el col·lectiu més important, que el formen els consells comarcals, és a dir, els quatre consells comarcals —Pallars Sobirà, Alta Ribagorça, Val d'Aran i Pallars Jussà. Des d'aquesta tribuna, la més cordial salutació a dos dels presidents dels Consells Comarcals, és a dir, de la Vall d'Aran i del Pallars Sobirà. Els ajuntaments d'Espot, Barruera, Naut Aran, Alt Àneu, Sort i la Torre de Cabdella, configuren la representació més nombrosa en el conjunt de membres de les comarques pirinenques.

Jo voldria entrar ara en els antecedents legislatius. Ja era aprovada pel Ple del Parlament de Catalunya el 16 de març. Hi havia una esmena a la totalitat —*Diari de Sessions*, senyor Ganyet—, i vostè deia, a l'esmena a la totalitat: «Nosaltres, socialistes, hem presentat», el Grup Socialista, ho repeteixo, «aquesta esmena a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern perquè ens sembla de dubtosa constitucionalitat, senyors, no pels límits de la zona perifèrica de protecció i de la zona d'influència, que quedi ben clar». Ho repeteixo: *Diari de Sessions*, 16 de març. Articulat de la Llei. Articles que afecten els límits, article 4, apartat 1 i annex 2: cap esmena i aprovat per unanimitat de la Cambra. Que quedi ben clar. Article sisè, també apartat 1: cap esmena de cap grup, i aprovat per unanimitat de la Cambra. Llegim-ne el contingut. Article 4: «Zona perifèrica de protecció. Apartat primer: Es delimita una zona de protecció exterior contínua i perifèrica a fi de garantir una completa protecció dels recursos naturals que han justificat la creació del Parc, i evitar els possibles impactes ecològics i

paisatgístics procedents de l'exterior. Els seus límits geogràfics són els fixats a l'annex 2 d'aquesta Llei, i afecten els termes municipals d'Alt Aran, Alt Àneu, Sort i la Torre de Cabdella.»

Article sisè : «Zona d'influència. Apartat primer : a l'efecte d'aquesta Llei es considera com a zona d'influència del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici el territori dels termes municipals d'Espot, Barruera, Alt Aran, Alt Àneu, Sort i la Torre de Cabdella.»

Senyories, aquests límits de la zona d'influència no ofereixen cap contradicció amb la Llei, ja que coincideixen exactament amb els del terme municipal. Senyories, els límits de la zona perifèrica de protecció són els fixats —ho repeteixo— en l'annex 2 d'aquesta Llei, i repeteixo allò que al principi he manifestat : el dubte sobre la delimitació de la zona perifèrica de protecció restarà resolt quan sigui delimitat amb exactitud el seu perímetre i es realitzi el consegüent afitament. En l'actualitat —ho repeteixo— s'està treballant en el mapa a escala 1 :10.000 de tota la zona; això permetrà fixar amb claredat els límits del Parc i de la seva zona perifèrica de protecció, ja que algunes àrees dubtoses en els mapes a escales reduïdes, possiblement quedaran a l'exterior de la zona perifèrica una vegada es pugui treballar a una escala àmplia.

Tornem al tema del Patronat. Recordem que en som membres onze persones de la zona : per part de la Diputació de Lleida, un; dels consells comarcals, quatre, i, per ajuntaments, sis. I aquí esmento les Disposicions Finals Primera, Segona i Tercera : en un termini màxim d'un any —ens recordava el representant del Grup Mixt—, encara no vençut, previ, «el Patronat ha de dictar les normes necessàries per al desplegament i l'execució d'aquesta Llei». «En el termini d'un any des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei», Addicional Segona, «els organismes competents», entengui's també Patronat, «han de promoure i d'aprovar inicialment el planejament especial necessari per a la gestió del Parc.» Tercera : «El Patronat del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici ha de quedar constituït en el termini de dos mesos a partir», s'ha dit aquí, en aquesta sala, «de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.»

És cert, i hauria estat oportú, i aquesta és i era la voluntat del Departament d'Agricultura, de constituir el Patronat i donar-li totes aquelles funcions que li són pròpies. D'una manera imminent quedarà constituït el Patronat i exercirà amb capacitat que li confereix la Llei, i en l'article novè, apartat tercer, lletra a), diu : «Vetllar pels compliments de les normes establertes, promoure possibles ampliacions del Parc Nacional, promoure la construcció i el condicionament dels accessos necessaris, administrar els fons procedents de la utilització dels serveis del Parc o dels ajuts que lliurin al Patronat qualssevol tipus d'entitats o particulars, proposar normes per a la defensa més eficaç dels valors i la singularitat del Parc Nacional, elevar», *elevar*, senyories, «proposar i fer totes les gestions que cregui beneficioses per al Parc.» El Grup que represento i, en general, tota la Cambra, pot entendre que, d'una lectura del capítol tercer sobre la constitució de comissions, de les quals n'hi ha moltíssimes : la d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern local; segon, la de Justícia, Dret i Seguretat, la d'Economia i Finances, la d'Indústria, Energia i Comerç, la d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la de Política Territorial, la de Política Cultural, la de Política Social, etcètera. Per què crear més comissions? Es poden adonar, senyories, de la complexitat,

perquè vostès la coneixen. Sabem que l'article 49 possibilita la creació de comissions d'estudi, però el mateix text de l'article especifica clarament que afecta indirectament la societat catalana.

El meu Grup, el Govern de Catalunya entén que el que solliciten els proposants de la Proposició és un tema tècnic i no de caràcter general, i l'estudi del qual és assumit pel Departament d'Agricultura. «El Patronat podrà participar-hi com a organisme constituït per la mateixa Llei». Senyories, el nostre Grup ha estudiat amb interès màxim la Proposició, i, per tot el que s'ha exposat, demano la votació no favorable.

I, abans d'acabar, voldria aprofitar la intervenció i utilitzar les mateixes paraules emprades en el preàmbul de la Proposició no de Llei, fent al·lusió a les comarques relacionades amb el Parc, i diu que «se senten enormement perjudicades en les seves possibilitats de desenvolupament socio-econòmic equilibrat per», atenguin bé, «la definició dels límits de la zona perifèrica de protecció i de la zona d'influència, davant de la greu situació contínua existent». Miri, senyor Ganyet, el que és greu, molt greu, el que perjudica enormement les possibilitats d'aquest «desenvolupament socio-econòmic equilibrat», com diu vostè, és la manca d'ajudes FEDER que Catalunya havia proposat per a les zones de muntanya i frontereres, i precisament —vegi per on—, ahir, la premsa, des d'Estrasburg, deia que «el Gobierno español invertía en proyectos de la competencia central y no en programas propios de las comunidades autónomas». Premsa d'ahir, des d'Estrasburg. Avui *La Vanguardia* en torna a parlar. Haurem d'estudiar-nos aquest informe elaborat per la Comissió de Política Regional i Ordenació Territorial del Parlament Europeu.

Senyors, senyores i senyors diputats, els túnels de Salau, el túnel de la Bonaigua, la carretera de Tort a Andorra i del Pont de Suert a la vall de Boí, entre altres, sí que requereixen ajudes dels fons estructurals europeus, i, d'això sí que n'haurem de tornar a parlar.

Senyor President, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Bada.

Ara, el Grup proponent, per mitjà del senyor Ganyet, té la paraula per pronunciar-se sobre l'esmena presentada.

El Sr. GANYET : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Bada, els avets i els pins negres, en aquest cas, crec que no li deixen veure el bosc. El que demanem és que s'apliqui la Llei. Apliquin la Llei aprovada per aquest Parlament. No ens interessa tant si hi ha tècnics que estan fent plànols a 1 :10.000 o a 1 :500; ens interessa posar de manifest que és necessària la participació de les administracions locals afectades. Això és l'important, i quan es refereix a les paraules que jo vaig dir en representació del meu Grup en el *Diari de Sessions*, llegeixi les paraules que hi ha immediatament abans i les paraules que hi ha immediatament després. Senyor Bada, exerceixi —li ho dic amablement— de diputat i exerceixi també d'alcalde d'una població de la muntanya.

Jo volia dir al senyor Latorre que acceptem perfectament la seva esmena; lògicament, com que és complementària de la Proposició no de Llei, ha de tenir un caire d'esmena d'addició; crec que hi estarà d'acord, perquè el senyor Latorre, el que vol és, precisament, que s'apliqui, es compleixi la Llei.

Respecte a l'esmena *in voce* presentada pel senyor Gimeno,

d'Iniciativa per Catalunya, ell té raó : quedaria molt millor si es digués, en el punt segon, que es presentaran «si s'escau» les modificacions. És per tot això que nosaltres acceptem les dues esmenes, agraïm als grups parlamentaris que han expressat la seva voluntat de votar favorablement la Proposició no de Llei, agraïm també les explicacions que ha donat el representant del Grup Popular, perquè, en el fons, ha dit que estava d'acord amb la necessitat de potenciar la participació dels ajuntaments i dels consells comarcals, una qüestió molt important per al seu futur col·lectiu i també per al futur col·lectiu de Catalunya, i diria als amics, companys, col·legues, diputats de Convergència i Unió : reflexionin, reflexionin més sobre l'abast de les seves accions de govern.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Ganyet. Acabat el debat, se sotmet a votació la Proposició no de Llei sobre la possible creació d'aquesta Comissió d'Estudi.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Proposta de constitució d'aquesta Comissió d'Estudi ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és debat i votació de la Proposició no de Llei per la qual es crea una Comissió d'Investigació sobre la Política de Contractació de l'Administració de la Generalitat, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Higin Clotas, del Grup Socialista, amb la signatura d'una cinquena part dels membres de la Cambra. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Cloment. Temps límit, deu minuts.

**Proposició no de Llei per la qual
es crea una Comissió d'Investigació
sobre la Política de Contractació
de l'Administració de la Generalitat**

El Sr. CLOMENT : Moltes gràcies, senyor President. Procuraré no exhaurir el temps. Senyores i senyors diputats, em porta avui, en nom del meu Grup, avui, defensar davant de vostès una proposició no de llei en la qual els demanem la constitució d'una comissió per esbrinar des d'aquesta Cambra els procediments i formes de contractar que es produeixen dintre els diferents àmbits de l'Administració de la Generalitat.

No és un tema, aquest que es parla, que m'entusiasmi especialment —ja els ho deia al llarg de la intervenció, quan substanciava la interpellació—, perquè entenc que és una situació que, malgrat produir-se i ser certa, la de les irregularitats, no beneficia en res el model polític de què ens hem dotat a casa nostra. Per tant, qualsevol mena de dubte sobre la regularitat o no del funcionament de les institucions democràtiques va en contra d'aquestes institucions. I, això, creguin-me, senyores i senyors diputats, que és el motiu principal de presentar aquesta Proposició no de Llei.

Al llarg de la interpellació crec que vaig demostrar sobrerament que es produïen irregularitats de diverses menes; es produïa clientelisme, es produïa contractació per part de persones que estan sotmeses a la Llei d'Incompatibilitats; es produïen altra mena d'irregularitats, que no són penades legalment, però sí que ho haurien de ser políticament i administrativa-

ment, com és el desaprofitament de recursos : molts serveis de la Generalitat —o alguns serveis de la Generalitat— que disposen de recursos tècnics per fer segons quines feines, per fer segons quins serveis, no s'utilitzen d'una manera adequada i se subcontracten a empreses privades. Per tant, hi ha indicis raonables que hi ha qui s'està enriquint, hi ha qui s'està enriquint al voltant de l'Administració, i això, rebutjar-ho, em consta que no és patrimoni només del nostre Grup, sinó de tots els grups d'aquesta Cambra, també del Grup de la majoria. Venim molts de nosaltres d'una situació política on la transparència sobre la gestió de l'Administració no era norma, i segurament és aquest camí que ens porta de l'oposició, aquest sistema que fa que molts de nosaltres entenguem que cal que hi hagi una gestió que estigui presidida per la transparència.

Un cop sentit el Conseller que em va contestar la interpellació, que em deia : «Vostè, el que diu, ho hauria de portar al jutjat», hem decidit, en el meu Grup, ho hem rumiat, si era convenient o no. Jo tinc coses per portar al jutjat, però portant coses al jutjat resoldrem veritablement el problema? El problema... Vostès no en tenen la culpa, vostès són responsables de si no es corregeix, però vostès no en tenen la culpa. En tot col·lectiu polític hi poden haver persones que en facin un ús incorrecte, de les seves atribucions, i el diputat que els parla el que pretén és que ens dotem d'un mecanisme que ens permeti resoldre aquestes irregularitats —res tan senzill com això. Compte!, si no s'aprova—, aquest diputat no parlarà de fer el que calgui perquè això es faci. Entenc que el millor procediment és una comissió que ni la titulo excessivament.

Vostès van aprovar fa un any i escaig en el Congrés dels Diputats formar una comissió d'investigació per tràfic d'influència i venia tota ella reglamentada. Jo no ho he volgut fer : els presento un títol i a partir d'aquest títol de comissió, així, en genèric, d'investigació, en genèric, pretenc que representants de tots els grups esbrinin exactament les irregularitats que s'estan produint —perquè se n'estan produint— i s'arbitrin els recursos per resoldre-les —res tan senzill com això. Si no es fa, el nostre Grup, i jo personalment, continuarem insistint a fer-ho, a resoldre-ho. Crec que no és la millor solució, també els ho he de confessar.

Fa no gaires dies es va substanciar en aquesta Cambra una interpellació del President del meu Grup a partir de la qual s'ha creat un clima que crec que és positiu —diferent de l'anterior, i positiu—, i no voldria ser jo qui el qüestionés, però, aquest clima, el que no farà serà que els drets i els deures que tenim els diputats de l'oposició de cara al control del Govern, no el fem; nosaltres el continuarem fent, no en tinguin cap mena de dubte. I això no són ni amenaces ni advertències; això és un procediment normal en el funcionament i argumentacions de per què els faig la proposta del muntatge d'una comissió.

Vostès em poden donar —i segurament me'n donaran— raons en contra. Jo els podria donar moltes raons a favor de fer-ho, però l'experiència, la poca experiència, la curta experiència en aquesta Cambra, m'està portant una situació personal de no massa il·lusió, perquè veig massa sovint que la raó no és l'element que s'acostuma a tenir en compte, tot sovint —és una altra raó la que es té sovint, i no m'agrada, i no m'agrada. Per tant, vostès em poden donar raons, però si les raons que em donen fan que aquest diputat, legítimament, i tot els que vulguin, com jo mateix, puguem continuar denunciant irregu-

laritats, els responsables no serem nosaltres : seran vostès.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Clofent. Ara —no hi ha esmenes— poden intervenir per manifestar la seva posició els grups parlamentaris que ho sol·licitin, per un temps màxim de deu minuts. Pel Grup Mixt, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, els diputats del CDS hem sentit una profunda preocupació pels temes de la contractació d'obres, subministraments i serveis per part de qualsevulla de les administracions públiques.

Un exemple : en l'àmbit de les corporacions locals, els nostres regidors, després de les eleccions municipals del 1987, han proposat la creació a cada ajuntament d'una comissió de vigilància de les contractacions, integrada per una representació de totes les forces polítiques amb presència, proposta que ha prosperat unes vegades i altres no; entre aquestes, entre les que no han prosperat, i per la seva proximitat, recordaré la proposta que vàrem fer els centristes fa un parell de mesos a l'Ajuntament de l'Hospitalet, governat per la majoria socialista —aquí n'hi ha per a tots— i que no prosperà, amb els vots en contra del Partit Socialista i de Convergència i Unió i amb l'abstenció d'Iniciativa per Catalunya.

En aquest Parlament, la qüestió de la contractació pública per part dels diferents departaments del Govern de la Generalitat, dels seus organismes autònoms i de les seves empreses ha generat la presentació per part nostra en el primer període de sessions de més d'un centenar de preguntes parlamentàries a aquesta Cambra.

La Llei de Contractes de l'Estat, adaptada a la normativa comunitària, preveu quatre modalitats contractuals —la subhasta, la subhasta amb admissió prèvia, el concurs i la contractació directa—, i estableix que les dues primeres modalitats —és a dir, la subhasta i la subhasta amb admissió prèvia— seran d'aplicació obligatòria —d'aplicació obligatòria— per a aquells projectes d'obres molt definits que siguin d'execució senzilla i de pressupost inferior a 25 milions de pessetes, que —sigui dit de passada— són numèricament la major part dels que es contracten. Si escau, l'admissió prèvia versarà bàsicament sobre la classificació en el grup i la categoria que calgui exigible al contractista licitador, requisit aquest, de la classificació, que és una dada objectiva, una dada objectiva, i que l'Administració atorga, la classificació, l'atorga la mateixa Administració en funció de les capacitats tècniques, econòmiques, de mitjans i d'experiència del mateix contractista i que és obligatori d'actualitzar i de renovar cada quatre anys. Aquest procediment d'adjudicació precisa que el contracte d'obres recaurà sobre el licitador que, complint les condicions —repeteix— objectives de l'admissió, presenti l'oferta més econòmica per a l'Administració.

El concurs és un procediment d'adjudicació de caire excepcional pel que fa a les obres, i la seva aplicació, segons la Llei, hauria..., ha, ha de quedar limitada als sis casos que la nova redacció de l'article 35 de la Llei de Contractes estableix com a conseqüència de l'adaptació ja dita a la normativa comunitària. Sota aquest procediment, l'Administració pot adjudicar el contracte corresponent a la proposició més avantatjosa, sense atendre necessàriament al seu valor econòmic —és a dir, el

preu pot no ésser l'element determinant de l'adjudicació del contracte.

La contractació directa és un altre procediment excepcional de contractació i la seva aplicació resta limitada als casos previstos a l'article 37 de la Llei de Contractes de l'Estat i a allò que es determina a la Llei de Pressupostos de la Generalitat.

Hem fet fins aquí una molt breu explicació genèrica de les diferents modalitats contractuals. Com creiem els diputats del Centre Democràtic i Social que s'utilitzen aquestes modalitats contractuals per part del Govern de la Generalitat? Doncs, ho direm amb claredat : generalment, de manera inadequada. No volem dir que hi hagi illegalitats a l'hora de contractar; no volem dir que hi hagi irregularitats a l'hora de contractar —no tenim totes les dades al nostre abast i, en conseqüència, seria una irresponsabilitat per part nostra manifestar-ho—, però sí que afirmem amb les dades que tenim que l'aplicació de les lleis i reglaments contractuals per part de l'Administració de la Generalitat no és l'adequada, que es fa ús i abús reiteradament de la utilització del concurs i de la contractació directa per a l'adjudicació d'obres i que, per contra, la utilització de la subhasta i la subhasta amb admissió prèvia —repeteix— els procediments normals— és pràcticament simbòlica.

Però encara hi ha més. Com vostès saben, l'article 38 de la Llei determina l'obligatorietat de fer públiques les adjudicacions d'obres, subministraments i contractes, llevat d'aquells que siguin inferiors a 10 milions de pessetes i dels que per raons estratègiques o de seguretat no es consideri adient de fer-ho. Doncs, bé, va ser precisament aquest Diputat del CDS qui, mitjançant dues iniciatives parlamentàries en forma de preguntes, va recordar a l'Honorable Conseller d'Economia i Finances l'incompliment d'aquesta obligació per una gran part de l'Administració de la Generalitat. I si bé haig de reconèixer que alguna cosa ha millorat últimament en aquest sentit —i aquí considero obligat fer una referència als Departaments d'Ensenyament i de Sanitat, que han començat a publicar les seves adjudicacions contractuals—, encara queda molt i molt de camí a recórrer.

Totes aquestes raons exposades justifiquen que aquesta Cambra intervingui en relació amb el tema de les contractacions del Govern de la Generalitat, però, la creació d'una comissió d'investigació, no creiem que sigui l'instrument adient per portar-ho a terme. De fet, els diputats del CDS presentarem davant la Mesa del Parlament, durant els propers dies, tot un seguit d'iniciatives parlamentàries, que ara, òbviament, no desvetllaré, però que incideixen sobre el particular i que tenen com a objectiu el control de l'Executiu sobre el tema de la contractació d'obres i serveis.

Per tot això, senyores diputades, senyors diputats, a l'hora de votar la constitució de la comissió d'investigació que ens proposa el Partit Socialista, els diputats del CDS ens abstindrem, atès que creiem que la posada en marxa de les nostres iniciatives parlamentàries que hem anunciat podrà aconseguir el mateix resultat que el de la Proposició.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Ara pot fixar posició el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya : té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA : Sí, gràcies, senyor President. Molt breument, i des de l'escó, per manifestar que davant les greus

acusacions o afirmacions fetes pel diputat exposant, i sense voler entrar en la seva exactitud o anàlisi, creiem que convé, si més no per donar claredat al tema, per donar-li llum i per aclarir si són o no fonamentades aquestes afirmacions, i en benefici del bon nom del Govern i de la mateixa Cambra, i de la mateixa institució de la Generalitat, i, per tant, també, per tancar definitivament el tema, creiem que no està de més constituir la comissió d'investigació proposada i, per tant, li donarem el nostre suport.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari Popular, i per fixar la posició, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí, moltes gràcies, senyor President. El nostre Grup troba que aquesta Proposició no de Llei és, si més no, peculiar.

En el seu preàmbul, que és laudatori respecte a l'acció de l'actual Administració catalana, es diu que s'actua de manera escrupolosament respectuosa amb la normativa, i a continuació es demana una comissió d'investigació. És clar, aquí hi ha un element de contradicció que el nostre Grup ha apreciat i que no voldria deixar d'assenyalar al Grup proponent, perquè és ben evident que la creació d'una comissió d'investigació ha de venir presidida per una filosofia, que és la de seguir un tema que per la seva extensió i per la seva gravetat justifiqui la utilització d'aquest instrument parlamentari.

En aquesta Proposició es parla que l'actuació en general és escrupolosament correcta i que hi ha alguns casos que... Això, evidentment, no justifica, des d'aquest punt de vista, una comissió d'investigació, i el que sí que no solament justifica, sinó que obliga qualsevol grup que detecti algun cas d'irregularitat a denunciar-lo a aquest Parlament i, si escau, perquè la gravetat del tema ho exigeixi, als tribunals de Justícia.

Nosaltres esperàvem que malgrat aquesta contradicció del text, quan el Diputat proponent, en aquest cas, respectat senyor Clofent, doncs, presentés el tema, ens donaria una allau de noms, dades, circumstàncies concretes que a nosaltres ens permetessin de fer-nos una idea, però ens ha ensenyat una carpeta i com que no tenim visió de raigs X, com Superman, doncs, és clar, no ens podem fer càrrec de què és el que passa.

D'altra banda, aquest plantejament contradictori posa el Grup de la majoria en la mateixa situació, si vostè li diu : «Tot el que vostès fan, en aquest sentit, és escrupolosament correcte, excepte algunes coses...» Per tant, una comissió d'investigació posa el Grup de la majoria en el mateix cas d'aquell marit que arriba a casa i la dona li diu : «Tinc l'absoluta convicció que m'ets absolutament fidel i la certesa indestructible que en el teu cap no hi ha altra dona que jo, però, això sí, he contractat un detectiu que et segueixi nit i dia». És clar, aquest marit quedaria completament desconcertat. Doncs, això és el que s'està fent en aquesta Proposició no de Llei.

Per tant, des d'aquest punt de vista, ens ha resultat difícil entendre la iniciativa parlamentària. Hi ha vegades que sí que s'ha d'establir una comissió d'investigació; no ho sé, per posar un exemple que, a vostès, els pugui ser familiar, podria pensar en el cas RUMASA, per exemple; nosaltres vam demanar una comissió d'investigació al Parlament de Madrid i es a estimar que no era convenient, i allà hi havia un bilió de pessetes ballant amunt i avall. Es veu que això no justificava una comissió d'investigació. Per tant, ja dic que la filosofia de la comissió

d'investigació és una altra, és una altra, i, en aquest cas, nosaltres no veiem motius objectius que justifiquin aquesta iniciativa parlamentària.

Per tot això, la nostra posició no serà favorable a aquesta Proposició no de Llei, i com que —hi insisteixo— la presentació del Diputat proponent no ha estat l'adequada a la Proposició perquè, hi insisteixo, no ha donat ni una dada concreta, ni un nom, ni una circumstància, absolutament res..., i la política, òbviament, és la resolució ordenada dels conflictes i no podem entrar en el terreny de l'acte de fe, que ens portaria a la mística, doncs, nosaltres no podem donar suport a aquesta Proposició no de Llei, i a causa de la inexistència en la seva presentació, senyor Clofent, de qualsevol circumstància concreta, haurem de votar, per raons de coherència, en primer lloc, lògica per la contradicció del text i política, haurem de votar en contra d'aquesta Proposició no de Llei.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. El Grup d'Iniciativa per Catalunya fixa posició mitjançant l'Il·lustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO : Gràcies, senyor President. També molt breument, al marge del que podríem anomenar la major o menor fortuna en la presentació de la Proposició no de Llei i en la seva defensa, perquè creiem que el que s'està debatent aquí és un tema d'extraordinària importància perquè en aquests moments estem parlant dels pressupostos, estem parlant de molts milions de pessetes i de la forma d'adjudicació a determinades empreses i que, tot i que no hi ha denúncies molt concretes, sí que s'han exposat seriosos dubtes sobre la procedència o no procedència de tots els procediments que s'utilitzen i que, en tot cas, nosaltres pensem que fóra bo que, des d'aquesta Cambra, s'apliqués aquell criteri tan vell, que deia que la dona del Cèsar no sols ha de ser honrada, sinó que, a més a més, ho ha de semblar, i que davant la situació que es planteja aquí, fóra bo que, simplement per transparència, simplement per intentar clarificar quins són aquests dubtes i si hi ha fonaments o no hi ha fonaments perquè puguin ser denunciades determinades actuacions, nosaltres votarem a favor d'aquesta Proposició.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, fixarà posició l'Il·lustre Diputat senyor Pla.

El Sr. PLA : Senyor President, senyores i senyors diputats, el Grup parlamentari de Convergència i Unió, que va seguir, amb molta atenció, la interpellació que sembla —d'acord amb el que ha dit el Diputat presentant d'aquesta Proposició no de Llei— que inspira la presentació de la Proposició no de Llei sobre política de contractació, que en aquest moment estem debatent, jo voldria, en aquest torn de posicionament, assenyalar el que és el criteri del Grup parlamentari que represento.

Per a nosaltres, i fent una afirmació positiva de l'argumentació, l'Administració de la Generalitat, com totes les administracions públiques, desenvolupa les seves actuacions referents a la contractació administrativa amb el caràcter reglat dimanant de les normatives bàsiques de l'Estat i l'autonòmic desplegament existent sobre la matèria. Aquí hi ha hagut un Diputat que m'ha precedit que —concretament el del Grup Mixt— ha fet detalladament una anàlisi de les diferents figures i jo procuraré, en aquesta argumentació, no ser reiteratiu en aquest tema, però sí que tinc l'obligació d'afirmar, en l'esperit que anunciava en començar aquesta intervenció, que la trami-

tació dels procediments de contractació per a l'execució d'obres, gestió de serveis, prestació de subministraments, assistència tècnica i realització de treballs específics i concrets no habituals, ve regulada per les disposicions que recullen els sotmetiments als principis de publicitat, de transparència i de seguretat jurídica contemplats per la Llei de Contractes de l'Estat, modificada pel Reial Decret Legislatiu 931/86, del 2 de maig; el Reglament General de Contractes de l'Estat, Decret 2528/86; pel Decret 1005/74, del 4 d'abril, modificat pel Reial Decret 597, del 86, i pel Decret 90/85, de la Generalitat, de regulació de treballs específics i concrets no habituals.

A més, senyores i senyors diputats, els serveis jurídics dels departaments i les intervencions delegades pels quals crec que hem de reclamar una confiança total despleguen una activitat adreçada, en primer lloc, a informar sobre l'adequació jurídica a la normativa vigent dels plecs de clàusules administratives particulars que regulen les contractacions. I, en el segon cas, a informar, en exercici de la funció interventora, sobre l'adequació pressupostària de les propostes que es puguin formular.

Així mateix, i en aquest ordre d'actuacions, cal inscriure les funcions desplegades per la Junta Consultiva de Contractació Administrativa, d'informar preceptivament els supòsits establerts en els apartats a), b), c) i d) de l'article 3.1 del Decret 214/86, del 26 de juny. Ningú hi ha fet referència en el decurs de tots aquests debats, i, per tant, jo hi faria un especial remarcament que es conegui, per part de les senyores i els senyors diputats, l'existència d'aquest organisme —la Junta Consultiva de Contractació Administrativa— i la seva capacitat d'informar preceptivament els supòsits establerts en els apartats abans esmentats.

A més, per la mateixa disposició, és obligada aquesta Junta Consultiva de Contractacions a elevar, anyalment, al Consell Executiu, a través del Departament d'Economia i Finances, la memòria detallada, cas per cas, sobre la gestió contractual del Govern de la Generalitat; d'opacitat, per tant, i de qüestionar-nos aquest tema, crec que absolutament res.

Per altra banda, i per tot el que jo els he exposat, creient que el Govern i aquest organisme compleixen amb la legislació vigent, no tenint cap dada suficient per poder-nos qüestionar la veracitat d'aquestes afirmacions que es fan al respecte, a nosaltres no ens consta res en contra del que jo els acabo d'argumentar; no hi ha infraccions, almenys que se'ns hagin, palesament, posat de manifest. Per tant, no trobem en la creació d'aquesta comissió —com se'ns proposa— finalitat; no reiteraré els arguments del senyor Aleix Vidal-Quadras, que tots vostès, en llegir la norma objecte d'aquest debat, el document objecte d'aquest debat, hauran pogut veure aquestes contradiccions. Si jo hagués de fer una presumpció d'intencions que no entra dins el nostre estil, podria entendre que hi ha una voluntat encoberta d'utilitzar aquesta comissió com a caixa de ressonància per a finalitats polítiques de partit. Tots coneixem, quan hi ha hagut alguna comissió d'aquestes, a la sortida d'aquestes comissions, que eren portades amb molt de sigil per la delicadesa de les temàtiques que els ocupava, que la televisió i els mitjans de comunicació eren els primers a assabentar-se dels temes que es tractaven, abans que els diputats que estàvem fora de la Comissió.

Per tant, nosaltres creiem que al temps que podríem pensar que hi ha una voluntat d'utilització instrumental, podria

també haver-hi, i crec que el to —i això ho he de lloar— de l'exposició ha estat un to, dins d'aquest nou clima que tots volem per a les relacions entre els grups i per a l'ambient polític en el si d'aquesta Cambra, ha estat correcte, però jo li diria que també podríem descobrir, entre línies, en la presentació d'aquesta Moció contradictòria que esmentem la voluntat d'erosió, perquè, si es té alguna cosa —ho va dir el Conseller Trias Fargas en ocasió de la contesta que el senyor Diputat presentant de la Moció ha recordat—, que es digui, i que es digui a la instància corresponent; nosaltres, aquest tema, no és el que ens neguiteja.

A mi em neguitejaria més que em traguessin el *Diari de Sessions* número 20, del 21 del II, en què es presentava la interpellació que s'ha dit que «informa» la presentació d'aquesta Proposició no de Llei, i jo m'hi trobés una perla, perla que els passaré a llegir seguidament. *Diari de Sessions* número 20; 21 del 2. El senyor Clofent : «Continuant amb la política general de contractacions, em referiré a la política general de contractacions que no funciona bé, i no de la que funciona bé; de la que no funciona bé no en parlaré, parlaré de la que funciona malament, que —ho repeteixo— és la que s'està produint, concretament, a través de la Conselleria de Serveis Socials amb l'empresa ADIGSA.»

Li sembla correcte, senyor President? Aleshores, si tot funciona bé, si tot el que vostè diu, que s'ha de crear aquesta comissió de seguiment de les contractacions de la Generalitat és, segons les seves pròpies declaracions, per una empresa de la Generalitat, vostè, aleshores, transformi la Proposició no de Llei. No vulgui crear aquesta imatge que aquí tot funciona irregularment, hi ha possibilitats, hi ha seriosos dubtes..., perquè, és clar, anem dient aquestes coses que quelcom quedarà. Potser és això el que es busca.

Jo, en tot cas, denuncio l'afirmació del Diputat que ha presentat la Moció, en aquest *Diari de Sessions*, dient que tot funciona correctament, que d'això no en parlarem i que hi ha una empresa dependent d'un departament que comet alguna irregularitat. Doncs, bé, comencin per aquí, no generalitzin els temes i no enrarim aquest ambient, que el clima que s'està creant i que estem tots tractant de mantenir és el correcte i crec que en aquest camí hem de prosseguir.

Per tot això, nosaltres hi votarem en contra.

Gràcies, senyor President, senyories.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Pla.

Acabat el debat se sotmet a votació la proposta de constitució d'aquesta comissió d'investigació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Proposta de creació de la comissió d'investigació sobre la política de contractació de l'Administració de la Generalitat ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 60 en contra i 1 abstenció.

Divuitè punt de l'ordre del dia : debat i votació de la Proposta de Resolució per la qual es crea la Comissió de Seguiment del Problema de les Drogodependències, presentada pels grups parlamentaris Mixt, d'Esquerra Republicana de Catalunya, Socialista, Iniciativa per Catalunya i Popular. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre, com a signant de l'esmentada proposta.

Proposta de Resolució per la qual es crea la Comissió de Seguiment del Problema de les Drogodependències

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades i senyors diputats, el 24 de novembre de l'any passat els diputats del CDS vàrem substanciar una interpellació al Consell Executiu sobre la droga, després que en el decurs de l'anterior debat de política general ja havíem mostrat la nostra més gran inquietud sobre aquest tema.

La nostra intenció —així ho vàrem dir en presentar la dita interpellació— era intentar reflexionar, tots plegats, sobre la volada que el problema de la droga significa per al nostre país i per a tot el món occidental, i sobre la necessitat de dir a la societat, una vegada més, que tota preocupació és insuficient i que havíem de dir a l'opinió pública catalana que la droga es configura com el perill més important, com el problema més important que té la nostra societat a termini mitjà. Dèiem, en definitiva, que es tractava de portar a la societat catalana un missatge clar i valent : o, el problema de la droga l'encarem tots plegats, o ens estem jugant el nostre model de societat en els propers anys.

Posteriorment, el 5 de desembre de l'any passat, aquest Parlament aprovà, per unanimitat, la Moció subsegüent a la dita interpellació, substanciada en tres punts. Punt primer, s'instava el Consell Executiu a continuar i aprofundir una àmplia tasca preventiva en l'àmbit educacional, cultural, sanitari i esportiu, per combatre aferrissadament la droga; segon, s'instà el Consell Executiu a emprendre una tasca de sensibilització creixent de la nostra ciutadania, amb la consideració que la droga, en totes les seves manifestacions, és un dels problemes més greus que té plantejat Catalunya a mitjà termini, i, tercer, s'instava el Consell Executiu a intensificar, per tots els mitjans al seu abast, l'acció de les institucions contra tot tipus de tràfic de drogues. És bo que aquest Parlament es posicioni unànimement envers un problema de la importància del de la droga, però entenem que el compromís del Parlament de Catalunya ha d'arribar molt més lluny.

La comissió de seguiment que proposem no és una finalitat, en si mateixa, sinó només un mitjà, que permetrà a la representació del poble de Catalunya conviure, al llarg de tota legislatura, amb el problema de la droga, que assoleixi una complida informació de les defuncions produïdes per la droga, s'assabenti de les confiscacions de droga efectuades, per tal de definir permanentment criteris —que poden ésser, de vegades, canviants— per a l'establiment d'una eficaç política de prevenció, i controlar com cal els recursos destinats a la rehabilitació de drogaaddictes i els resultats obtinguts.

Malgrat que manifestem ara —com ja hem fet altres vegades— el nostre escepticisme sobre l'eficàcia d'algunes de les comissions que es constitueixen en el si d'aquest Parlament, considerem que aquesta, que en unió de quatre grups més d'aquesta Cambra hem proposat i ara defensem, és absolutament necessària. *(Pausa.)* Serien molts els avantatges que s'obtidrien de la seva constitució —alguns ja els he esmentat—, però si assolíssim només la creació a curt termini d'un estat d'opinió altament bèl·ligerant contra la droga, en tots els estaments de la societat catalana, ja n'hi hauria prou.

Per tot això, demano a la Cambra el vot favorable a la constitució d'aquesta Comissió de Seguiment.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Latorre. Poden intervenir per manifestar la seva posició els grups parlamentaris que no han intervingut; per consegüent, Esquerra Republicana...? El senyor Colom, l'Il·lustre Diputat senyor Colom té la paraula.

El Sr. COLOM : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en els darrers plens del passat període de sessions es va presentar, com bé ha dit el diputat que m'ha precedit, una interpellació, i més tard es va substanciar una moció que, si no ho recordo malament, va ser en el darrer ple, un dels últims plens del període de sessions. El Diputat que els parla, ja en aquell moment, en la seva intervenció va dir —i avui ho torna a dir— que enfocava aquest tema amb un grau elevat d'escepticisme, quant al que podem fer —dir segur, però fer...— des d'aquesta Cambra. El mateix Diputat que ara els parla, en aquell moment va demanar que hi hagués una reflexió entre els diferents grups parlamentaris i que d'aquí sortís un projecte o una acció de tipus comú, que d'alguna manera desbloquegés el que serien només paraules.

En la presentació d'aquesta Comissió de seguiment sobre el problema de la drogodependència, que en aquests moments se substancia, jo pensava, o hi volia veure, també —i no és així—, l'adhesió de la majoria. És un tema sobre el qual ja va bé que tota l'oposició siguem clarament sensibles, però és un tema en el qual, si no hi és sensible tota la Cambra, al mateix nivell..., torno a dir-ho : només paraules i poca cosa més, i, d'això, n'hem de tenir la consciència ben clara —almenys, els diputats d'Esquerra Republicana així ho pensem.

Mentrestant, els morts per sobredosi van fer créixer una llarga llista, ja, i ara ja només són xifres, ja no hi ha noms ni, tot sovint, no hi ha ni tan sols inicials dels noms en aquests breus que surten..., els apartats de «breus» dels mitjans de comunicació del nostre país.

Se'ns diu que és normal, i se'ns diu des del Departament de Sanitat, que és normal que ara creixi més el nombre de morts, perquè és, en definitiva, el trajecte final de tota una colla de persones que, al llarg d'uns quants anys d'injectar-se, finalment acaben amb la fi lògica, que és la mort. Això és un fals consol, pensem nosaltres. No hi aporta tampoc cap solució; tampoc veiem campanyes de prevenció des del Govern, o molt tímides, i el que, sobretot, no veiem és que hi hagi unes ganes sinceres de fer el que es pugui —i malgrat tot serà poc. Vaig dir aleshores, i ho torno a repetir avui, que només, en primer lloc, un acord unànim de la Cambra en alguna iniciativa..., proposem una comissió de seguiment; si no és aquesta iniciativa, que la majoria en proposi una altra, però que ens diguin quina, i n'estic convençut —almenys, els diputats d'Esquerra Republicana—, donarem suport a la proposta que faci la majoria, sempre que vagi en aquest sentit de trobar una solució i un acord unànim.

Primer punt : voluntat política, i, la voluntat política, la demostrem l'oposició amb aquesta proposta de comissió de seguiment; ara, també de nou, la pilota a la majoria; volem veure si la majoria té aquesta voluntat política en aquesta comissió o en una altra iniciativa, però que ens la digui avui i que la puguem posar en pràctica de seguida. En tercer lloc, recursos; recursos que tampoc estan previstos en el Pressupost que vam aprovar, o molt pocs, i n'hi ha d'haver molts. I, en quart lloc,

cooperació del nostre país amb els països veïns, en àmbit internacional, dintre del possible; és una acció d'àmbit clar internacional, la lluita contra la droga i la prevenció dels problemes de la droga.

Ja n'estic convençut, i n'estem convençuts, que hi ha diferents enfocaments, que hi ha qui diu que, les drogues, unes quantes les podria legalitzar, les més lleugeres, les altres, les dures, de cap de les maneres, i doblar o triplicar els càstigs; hi ha qui diu això, hi ha qui diu que cap. El nostre Grup no es posiciona en aquest sentit, ni per un cantó ni per l'altre; diu, simplement, que és un tema que s'ha de posar damunt la taula —i en aquesta Cambra s'hauria de fer— i debate-ho i, alhora, trobar les mesures concretes de solució per al nostre país.

Comissió de seguiment..., nosaltres l'hem proposada; per tant, hi estem d'acord, és obvi. Si no, però —torno a dir-ho—, què? Què, senyores i senyors diputats de la majoria? Què? No serà una comissió de seguiment, però quina altra cosa serà? I, si no, anirem esperant, i aquest escepticisme mostrat en tantes ocasions, avui, de nou, farà que en aquesta espera veiem com els morts —persones—, els morts, torno a dir-ho : persones, vam caient com mosques.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Popular, per fixar posició, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, a la millor, senyor Colom, tindrem sort esta vegada, i a veure si entre tots podem tocar la sensibilitat humana del Grup de la majoria. Perquè, sense desmerèixer les propostes de creació de comissions —est matí hi ha hagut un exemple— que no han prosperat i sense desmerèixer les comissions ja constituïdes —tant se val que siguin de seguiment, d'estudi o d'investigació—, sembla que ningú pot negar la importància extraordinària que suposa que el Parlament de Catalunya treballi de manera conjunta la problemàtica de les drogo-dependències, per mitjà d'una comissió, d'esta comissió de seguiment, que, evidentment, apartant-se de plantejaments demagògics, afronta amb valentia —això vol dir amb duresa i amb comprensió— tot allò que fa referència al consum, al tràfic i a la possessió de tota classe de drogues.

No fa molts mesos —hi ha fet referència l'Il·lustre Diputat senyor Latorre—, no fa molts mesos l'Honorable Conseller de Sanitat va titllar, des d'esta mateixa tribuna, de demagògica la intervenció d'un diputat, precisament en una interpellació referida al problema de la droga. En el nostre posicionament, nosaltres vam comprendre, en part, la reacció de l'Honorable Conseller senyor Trias, però també vam fer observar que sempre és millor no entrar a jutjar si una iniciativa parlamentària d'est tipus aporta o no consideracions demagògiques, perquè a ningú se li escapa que tots alguna vegada hem entrat en algun tipus de contradiccions a l'hora d'expressar una opinió relativa al que és, com he dit, el consum, el tràfic i la possessió de la droga, amb totes les seves conseqüències. I vaig recordar —i avui ho vull fer una altra vegada—, vaig recordar també a la Cambra la característica habitual d'algun polític, que mentre en públic formula unes estudiades declaracions sobre la droga —estudiades declaracions—, a la tranquil·litat pacífica i assossegada de la seva intimitat apareix la indiferència

en les seves opinions en relació amb est tema.

En qualsevol cas, i una vegada més, els recomano la lectura del Diari de Sessions del Congrés de Diputats, i veuran com a algun polític, precisament català, li posen políticament la cara roja —quan manifesta la gran preocupació, el gran disgust, la gran sensibilitat per l'elevat consum de droga—, li posen la cara roja, deia, quan li recorden que ell va votar favorablement la legalització o, millor dit, la despenalització del consum de la droga, l'any 1982. Per això dic que tots podem caure alguna vegada en alguna incoherència, probablement perquè —coincidim amb l'opinió del Conseller de Sanitat— el problema de la droga observa plantejaments diferents, segons la posició política dels governs, i plantejaments també diferents —desgraciadament— entre els mateixos països occidentals, que no es posen d'acord en lo que hauria de ser un tractament uniforme del tema.

I un exemple del que dic és la mateixa Llei catalana en matèria de substàncies que poden generar dependència, que alguns diputats recordarem que va ser un desacord col·lectiu de tots los grups parlamentaris la passada legislatura, però sobretot convindran amb mi, Govern i oposició, que aquella Llei poques satisfaccions ha aportat a tots els que hi estan implicats i també als partits polítics. I nosaltres ens preguntem : s'aprovarà avui la constitució d'esta comissió de seguiment?, o bé ens haurem de preguntar per què no s'ha aconseguit la més mínima victòria en la guerra contra la droga que tots los governs mantenen des de fa més de vint-i-cinc anys? O bé haurem de donar la raó a una autoritat en esta matèria, el professor Szasz, quan afirma que els governs no tenen ni la voluntat ni la fermesa de guanyar esta guerra, tot al contrari; ell assegura que els governs la volen mantenir. O bé haurem d'admetre, com diu est professor, que cap dels progressos que s'han fet en relació amb el funcionament del cervell permet explicar les nostres decisions humanes.

A partir que les estadístiques concretades al territori català són més que alarmants, los grups de l'oposició presentem esta proposta de resolució, que, implícitament i inevitablement, també proposem un debat que contempli mesures de responsabilitat compartida entre Govern i oposició, sense culpar ningú. Des de la nostra opinió... I quan parlo de responsabilitat compartida vull dir compartida amb qui sigui, independentment de coincidències polítiques i amb uns criteris —com he dit al principi— de rigor i de comprensió : criteris de rigor per elevar los mitjans i les atribucions policials contra los traficants de drogues, per aplicar que tot lo pes de la justícia, en les condemes més dures que preveuen les lleis, caigui damunt dels que inciten, aviven i faciliten la droga a la nostra societat, i per descobrir, contenir i destruir i xafar les organitzacions nacionals i internacionals de traficants de droga que operen al nostre territori, i criteris de comprensió per oferir i parlar de política humana i de rehabilitació social de tots los toxicòmans; que avui encara és possible, en virtut d'uns estudis que hi ha, la seva recuperació, si s'hi destinen mitjans i voluntaris. Segons xifres que facilita lo Plan Nacional de Drogas, los drogodependents que demanen assistència s'estan incrementant i, en estos moments, mentre los consumidors —i és un exemple— d'heroïna i de cocaïna oscillen entre 80.000 i 125.000, només existeixen 112 comunitats terapèutiques i 220 centres ambulatoris, insuficients com per atendre esta demanda creixent. Per

això volem col·laborar, en principi, tots los grups de l'oposició, perquè mai serà possible responsabilitzar un Estat o un govern —en est cas, el de Catalunya— respecte a la salvaguarda de la salut pública en est camp difícil, si no li donem, al mateix temps —i això és lo que estem fent los grups de l'oposició—, lo suport i la possibilitat de controlar les causes que puguin comprometre esta salut. Concretament, sobre l'ús i el consum de droga, i com a antecedent inexcusable, la producció i el tràfic també de droga. I, en est sentit —i aquí acabo—, los convenis internacionals, amb una perspectiva més o menys parcial o general, han intentat resoldre estos problemes. Però, en lo cas nostre, en lo cas de Catalunya, hem de reconèixer i hem d'admetre que a molts ens resulta incòmode parlar de quina classe social utilitzava la droga fins al 1984, quina classe social utilitza la droga avui —1988 i 1989— i quina relació social i econòmica existeix avui entre marginats socials i drogaaddictes, diferent o comparada a la de sis o deu anys enrere. Amb estes consideracions, lo Grup Popular donarem suport a la creació de la Comissió de Seguiment, i deixem constància que qualsevol vot en contra a est punt de l'ordre del dia suposaria una vergonya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Curto. El Grup d'Iniciativa per Catalunya fixa posició per l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS : Senyores diputades, senyors diputats, hi ha la Proposta de la creació d'una comissió parlamentària, i jo crec que hauríem de tenir la capacitat, cada un de nosaltres, de definir per què és tan important aquesta comissió d'investigació. Per a nosaltres, creiem que hi ha un delictes contra la humanitat amb el que està passant amb la droga. Un delictes contra la humanitat que, moltes vegades, cada un de nosaltres ho pensem, però no tenim la capacitat suficient per posar en marxa els mecanismes capaços de resoldre el tema. Hi ha milers, milers i milers de persones, a Catalunya, a Espanya, però al món sencer, que estan immersos en aquesta situació. I hem de tenir la capacitat de conèixer millor per què passa això, per què és una batalla que no estem guanyant. I hem de tenir millor coneixement de per què passa el que està passant. I una comissió és una bona cina parlamentària —no és l'única, s'hauran de fer moltes més coses, però una comissió és una bona cina per conèixer què està passant, per donar-nos respostes nosaltres mateixos, si a Catalunya i a Espanya passa el mateix que a altres països.

I és que no tenim capacitat de fer desaparèixer la droga, perquè hi ha molta gent que s'està folrant —que s'està folrant. Però no simplement membres de la màfia, *bandidos*, no, no simplement ells : banquers, també, homes de negocis que estan fent, amb la sang de la gent que està morint, estan omplint les seves carteres. I una comissió d'aquestes característiques que nosaltres proposem segurament ens donarà raó que això és cert, que amb aquesta realitat de milers i milers —sobretot, de joves— que estan morint s'estan omplint les carteres de molta gent —i, ja dic, no únicament d'aquesta gent que surt a la televisió de Veneçuela o de Bolívia amb pistoles a la mà, també altra gent que porta corbata i un maletí (*remor de veus*).

Per això, la comissió aquesta pot significar un millor coneixement del que està passant, però també una actitud més ferma, per part de les administracions públiques —de la Gene-

ralitat, del Govern de l'Estat central—, però també de les organitzacions socials i dels partits polítics, que hem de fer això aquí, a la Cambra, però que ho hem de fer també al carrer. I, als barris de Barcelona, nosaltres pensem que els locals dels partits polítics han de fer una tasca de denúncia dels traficants; perquè cada un de nosaltres, als nostres barris, sabem qui són, ho sabem —i, si no ho sabem, és que no estem fent política, és que no estem amb la gent. I aquesta comissió d'investigació ens pot ajudar a fer això en millors condicions, però, a més, alguna cosa que és de capital importància, i és que el conjunt dels ciutadans de Catalunya tinguin, de veritat, consciència del que està passant, que es doni compte de la situació real que existeix, i que no siguin únicament uns quants.

Però, aquest millor coneixement, segurament ens farà arribar a algunes conclusions, que són : la necessitat de prendre mesures de caràcter social. El senyor Curto deia una cosa, les estadístiques demostren una cosa : és entre la classe obrera, els treballadors, els més afectats per aquesta realitat, i els joves, i, sobretot, els que no tenen treball, els que no tenen estudis, els que estan marginats. I no som capaços, nosaltres, des del Parlament i des del Govern, de donar treball, de donar educació, de donar serveis socials. I per això són necessàries mesures de caràcter social, resoldre el problema d'arrel. Però és necessari també partir de la idea que la drogodependència és un problema de salut pública, de salut pública, i hem de fer-ho, perquè hi hem de posar calés, diners, en aquesta direcció. I, per últim, perquè hem de «donar canya», senyors diputats, ho hem de fer, perquè les famílies que estan patint això ho estan demanant —amb molta tranquil·litat, però ho hem de fer; si no ho fem, no estem responant a les necessitats que el poble de Catalunya s'està plantejant. I el que no és possible és que aquestes mesures coercitives, simplement, es facin fonamentalment al petit «camell» que s'agafa a qualsevol cantonada de Barcelona, sinó que s'ha de tenir la capacitat de trencar la columna vertebral del narcotraficant, i que això no és el petit «camell», aquí, ja; això és donar a altres llocs —i ja sé que hi ha interessos molt importants econòmics que fan difícil això.

I, per últim, solament dir una cosa : està aquest tema tan difícil que ni tan sols tenim dades fiables, estadístiques fiables, de quina repercussió està tenint aquest fenomen; tothom sap que és molt greu, que és molt difícil..., però gran dificultat per saber-ho amb exactitud.

I acabo com he començat : aquesta comissió es farà o no es farà no tant per la voluntat dels grups proposants, sinó per la voluntat de tota la Cambra; però tota la Cambra ha de partir d'aquesta idea : si el que està passant amb la droga és un delictes contra la humanitat, aquest Parlament no pot quedar al marge de prendre decisions concretes, i una decisió concreta és aquesta comissió d'investigació, que ens donarà i ens posarà en millors condicions per treballar.

Res més i gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sánchez. Pel Grup Socialista, per fixar la posició, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO : Senyor President, senyores i senyors diputats : «Nada que ver con la común historia —nadie me quiere, y todas esas cosas. Ella fregava suelos; nunca se compró ropa; por darle un buen colegio, multiplicó las horas. ¿Qué te puedo dar, que no me sufras? ¿Qué te puedo dar, que no te hundas,

que no vea en tus ojos reflejos de cristal? Que me mata tu angustia, que me puede tu mal. » Aquesta és la lletra d'una cançó que, probablement, les senyores i els senyors diputats hauran escoltat en més d'una ocasió en aquests darrers mesos i que, probablement, resumeix millor que molts discursos una sensació d'impotència i frustració que comparteixen molts sectors socials davant del problema de les drogodependències.

Davant d'aquest drama social, els grups parlamentaris d'aquesta Cambra teníem moltes maneres d'actuar; però tots els grups de l'oposició, des de la dreta a l'esquerra, ens hem inclinat per una mateixa via, per la via de la creació d'una comissió de seguiment per tractar aquest problema. Per què ens hem inclinat per aquesta via i no per una altra via? Jo crec que, bàsicament, per un argument, que per a nosaltres és el més important i el més fonamental : perquè creiem, honestament, que és la via que més ens pot allunyar del fantasma de la politització i de la utilització política d'aquest tema; perquè és també la via que permet un treball sòlid, estable, continuat dels diversos grups parlamentaris. Potser els ciutadans que ens hagin escoltat avui puguin tenir la impressió que, a vegades, els grups parlamentaris, els diputats dels partits, fem grans discursos en campanyes electorals i quan el tema es planteja en aquesta Cambra, però que, en canvi, el nostre treball quotidià, habitual, no és tan emfàtic com els discursos que fem, i creiem que una bona forma de desmentir aquesta asseveració seria l'aprovació d'aquesta comissió de seguiment. A més, també, perquè és una via que han utilitzat altres parlaments europeus, que ha utilitzat el Senat espanyol —una via semblant també és la via que ha utilitzat l'Ajuntament de Barcelona—, i són vies que han donat resultats reeixits i positius. Hem de dir també, honestament, la veritat als ciutadans de Catalunya : amb aquesta comissió no acabarem amb el problema de les drogodependències, però, en tot cas, estem segurs que sí que, com en altres comissions que s'han creat en altres parlaments o a l'Ajuntament de Barcelona, poden sortir mesures que millorin la situació, que puguin contribuir a una millora substancial.

Aquesta comissió és necessària —crec que ha estat àmpliament argumentat pels altres grups parlamentaris que han intervingut— i jo voldria insistir en alguns arguments. Senyores i senyors diputats, a Catalunya regeix, en aquests moments, una llei aprovada per aquest Parlament, la Llei de toxicomanies, una llei aprovada quasi per unanimitat en aquesta Cambra. I és una llei que no es compleix, que fins i tot els mateixos responsables del Govern diuen que potser no podrem complir. I nosaltres, el Parlament de Catalunya, que vam ser els que vam aprovar aquesta Llei, hem d'estudiar com podem fer que aquesta Llei no sigui solament una llei que està escrita en el *Diari Oficial de la Generalitat*, però que no té cap aplicació real —aquesta hauria de ser una de les tasques d'aquesta comissió. Perquè és també urgent i prioritari reordenar tot el sector assistencial en el tractament de les toxicomanies, i aquesta és una tasca que nosaltres creiem que no es farà, o que, almenys, no es farà tan ràpidament com es necessita, si no és amb el consens i la col·laboració de tots els grups parlamentaris. Perquè, com s'ha dit també, cal augmentar els recursos per a una correcta política de prevenció : en aquest moment, dels recursos totals —que són insuficients, òbviament, però, en tot cas, són els recursos que tenim—, solament dediquem un 10% a la prevenció, quan tots els experts coincideixen que, com a mínim,

una quantitat aconsellable seria dedicar-hi el 33% del total dels recursos.

Una comissió de seguiment, també, perquè hi ha un horitzó, que és el de l'Acta Única Europea, que implicarà la supressió de les fronteres nacionals, i que implicarà necessàriament, també, apropar la legislació dels diferents països, en aquest tema.

Nosaltres, senyores i senyors diputats, hem expressat aquí, a vegades, desacords amb la política del Govern : ho vam expressar arran del darrer estiu i de l'onada de morts que es van produir per presumptes sobredosis d'heroïna —ho va expressar el Grup parlamentari del CDS—; també el d'Iniciativa per Catalunya, que va denunciar la venda illegal de determinades coles tòxiques... I és una via que no ens agrada, que no voldríem utilitzar. Preferiríem la via de la reflexió i de l'estudi comú en una comissió; no la via de la denúncia i de la crítica : la via de la col·laboració. És obvi també que hi ha un debat obert en aquests moments en tot el món sobre aquesta qüestió, en el qual s'expliciten posicions tan diferents com poden ser les posicions de *The Economist* o la posició del Partit Socialista Italià, i nosaltres creiem que el Parlament de Catalunya no pot restar al marge d'aquest debat, i que el Parlament de Catalunya hi hauria de fer una contribució important. I creiem també que la comissió de seguiment seria un bon espai perquè es produís una aproximació de posicions entre els diferents grups parlamentaris. També ho ha dit el senyor Colom : les xifres són esgarrifoses, i el que és pitjor, els estudis indiquen que les morts augmentaran fins al 1992, que es mantindrà un nombre elevat de morts fins al 94 i que, probablement, fins al 94 no començarà a decaure, aquest nombre de morts.

I, darrera de les xifres, d'aquestes xifres i d'aquests estudis, hi ha vides humanes, hi ha persones, i nosaltres creiem que no ens hauríem de conformar davant d'això, que hauríem d'intentar treballar perquè aquestes estadístiques i aquests estudis estiguessin, almenys, una mica equivocats. No podem conformar-nos amb aquests estudis. Cal també una comissió de seguiment perquè creiem que la coordinació institucional és insuficient, i que davant d'aquest problema no hi pot haver descoordinació institucional.

Nosaltres voldríem escoltar, després de la nostra intervenció, una intervenció del Grup parlamentari de la majoria que digui que ha rectificat la seva posició i que votarà a favor de la comissió de seguiment. I, si no és així, que ens digui que, al proper Ple d'aquesta Cambra, portarà la creació d'una comissió d'estudi o d'una altra cosa, però hi ha aquí un oferiment de tota l'oposició, de col·laborar, de treballar plegats en aquest tema, i creiem seriosament que és un oferiment que no pot ser desatès pel Grup parlamentari de la majoria.

Jo, per acabar la meua intervenció, voldria fer ressaltar que, avui —i és la tercera vegada que passa en aquesta Cambra quan tractem aquest problema—, ni el Conseller de Sanitat ni el Conseller de Benestar Social són aquí presents per escoltar el que han de dir els grups parlamentaris d'aquesta Cambra. Crec que aquesta desatenció no és acceptable, i demanaria a la Mesa del Parlament que els faci una observació respecte a això.

Res més, i gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Soto. El Grup parlamentari de Convergència i Unió fixarà posició a través del seu Diputat Il·lustre senyor Renau.

El Sr. RENAU : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, podria ser brevíssim en aquesta intervenció, dient que estic completament d'acord amb tot el que han dit tots els grups parlamentaris : en l'únic que no estic d'acord és en la formació d'aquesta comissió, cosa que suposo que no els estranyarà, perquè, en el moment que va sortir en el *Butlletí*, la primera vegada que va sortir, eren tots els grups parlamentaris, perquè hi havia un error tècnic, però després va sortir la rectificació, en la qual posaven «excepte el Grup de Convergència i Unió»; nosaltres, de l'únic que discrepem és en la formació d'aquesta comissió.

Tal com diu la Proposta de Resolució, amb la Moció aprovada per unanimitat —per tant, també pel nostre Grup— es va donar un pas important, però no suficient, i és per això que sol·liciten que el Ple acordi la constitució d'una comissió per portar a terme un seguiment específic del problema de les drogodependències i de les mesures per combatre-les. Estem d'acord que, en la lluita contra la droga, no n'hi ha prou d'aprovar una moció —això és evident—, però creiem que tampoc en treurem res, fent aquesta comissió. Vostès saben que el nostre Grup parlamentari, en la lluita contra la drogodependència, hem tingut, tenim i tindrem sempre una voluntat de cooperació. És per això, amb aquesta voluntat, que diem «no» a una comissió que creiem que seria inoperant i, en canvi, fem una proposta : els proposem que sigui la mateixa Comissió de Política Social, a través de tots els seus mecanismes parlamentaris, que faci el seguiment específic del problema de les drogodependències. I creiem, amb tota sinceritat, que és molt més operatiu. Si avui, i durant tots aquests dies, s'arriben a estar aprovant totes les comissions —tant d'investigació com les comissions que es proposen en aquest Ple—, avui dia jo crec que no hi hauria ni prou diputats ni prou dies per poder anar seguint aquestes comissions; en canvi, d'aquesta manera, amb la Comissió de Política Social, tenim suficients mecanismes parlamentaris per poder fer aquest seguiment i aquestes mesures.

Creiem, vertaderament, que, la Comissió de Política Social —segons diu l'article 40—, podem demanar informació, podem demanar documentació, podem fer venir el Consell Executiu, podem requerir la presència de les autoritats, dels funcionaris, de qui vostès vulguin; per tant, nosaltres demanem que sigui la Comissió de Política Social.

Ara, si en el primer moment semblés que aquesta comissió fos només per a un seguiment de la Moció 4/III, que es va apro-

var en l'últim Ple de l'any passat, del 1988, també creiem que no és necessària, ja que serem nosaltres mateixos, el Grup parlamentari de Convergència i Unió, que demanarem al Conseller de Sanitat, i si és necessari al de Benestar Social, que vinguin a retre comptes davant de la Comissió.

És per tots aquests motius que ens oposem a la creació d'aquesta comissió, no perquè no vulguem cooperar ni vulguem desentendre'ns d'aquest greu problema; al contrari : jo crec que és per ser més operatiu i més realistes. És per això que jo els demano a vostès, senyores i senyors diputats, que, ja que no s'aprovarà aquesta Proposició —com vostès poden veure—, que tots els grups parlamentaris intentem continuar avançant en la solució d'aquesta xacra social d'una manera unànime, però a través d'un procés lògic i obvi, com és la Comissió de Política Social.

En resum : sí al seguiment del problema de les drogodependències a través de la Comissió de Política Social, no a la creació d'una comissió específica.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Renau. Acabat el debat, procedirem a la votació. (*Ll. Sr. Curto demana per parlar.*) Sí... En quin concepte demana la paraula?

El Sr. CURTO : Per un punt d'informació, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Digui.

El Sr. CURTO : És que hem repartit uns fulls, com a mesura antidroga, i voldríem que els diputats els tornessin firmats est matí mateix. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies. Aquest repartiment s'ha fet sense coneixement de la Presidència, eh? Jo volia ignorar-ho, per no haver de prendre alguna mesura, però ara vostè m'hi obligarà. Bé : anem a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Proposta de constitució de la Comissió de Seguiment del Problema de les Drogodependències ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 58 vots en contra i cap abstenció.

Fins a dos quarts d'onze del matí del proper dimarts, dia 18, se suspèn la sessió.

(*Són les dues del migdia i nou minuts.*)